

Kaan Yıldız

- Őirler -

Yayın Tarihi:

27.11.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adanış

Ey gözleri mâtem gibi suskun ve derinden...
Ey kirpiği ey kaşları Leylâ ve Şirin'den...

Ömrümce senin uğruna Mecnun yaşadım ben,
Ferhat gibi dağdan dağa attın beni hep sen.

Gözyaşlarımın sırrını rüzgârlara verdim,
Ben gönlümü toprak gibi ardın sıra serdim.

Bülbül ile Gül zehrini içtim gülizarda;
Pervâne'ye döndüm, yanarak aşk-ı mezarda.

Ey gözleri hasretle bakan kalbi münafık,
Ey vaslına ermek heves-î gayrı muvafık...

Gönlünde senin zerre kadar vicdan olaydı.
Varsın o zaman âşkımız ukbâya kalaydı!

Sevdân ile çarpan yüreğin son sesi dinle,
Sevdâna düşen âşığı öldürdün elinle!

Tâkâta mecal kalmadı, yaktın beni, gittin.
Yaktın beni, yıktın beni, sen bin beter ettin!..

Kaan Yıldız

Adı Aşk

İlk görüşte insan şaşkına döner;
Yüreğe bir ton yük biner, adı aşk!..
Kararır dört bir yan, bir zulmet iner;
Güneşin ışığı söner, adı aşk!..

Kalbi güp güp atar, nefes kesilir;
Ruh göğse dayanır, beden kasılır.
Bir tek sözcük çıkmaz, sesi kısılır.
İnsan öldüğünü sanar adı aşk!..

Alevden bir bakış ruhu kandırır;
Kıvılcımlar saçar, yürek yandırır.
Melek, huri, peri kızı sandırır;
İnsanın aklını sınar, adı aşk!..

Gönlünün neşesi diner hiç gülmez;
Gözüne kanlı yaş iner de silmez.
Yemeden içmeden kesilir, bilmez;
Ekmeğini tuza banar, adı aşk!..

Yıllar taş üstüne taş koyar, gider;
Hem ömre hem göze yaş koyar, gider.
Aşıklar bu yola baş koyar, gider;
Yârin etrafında döner, adı aşk!..

Gizlice semtinde, köyünde gezer;
Geleni geçeni güdüler, süzer.
Yüz kez yemin eder, bin kere bozar;
Yüreğine korku siner, adı aşk!..

Umdüğünü hiçbir zaman alamaz;
Eller mutlu olur, Kaan olamaz.
Arar arar nazlı yâri bulamaz;
Şu kara bahtına yanar, adı aşk!..

Kaan Yıldız

Ağla

Ağla ki çabuk geçti o mevsimler, o ağlar;
Ağla ki harâb oldu o bahçeler, o bâğlar;
Ağla ki ey sevdiğim, dönülmez bir yerdeyim;
Ağla ki ağlamazsan ardım sıra kim ağlar?

Ağla ki aşk nârında pişen pervâne benim,
Ağla ki sahralara düşen dîvâne benim,
Ağla ki sevdiceğim, aşkından ölmüşem ben;
Ağla ki şu tepeyi aşan cenaze benim.

Ağla ki gözyaşların içine akmasınlar,
Ağla ki ettiklerin gönlünü yakmasınlar,
Ağla ki ey sevdiğim, artık senden uzağım;
Ağla ki eski günler hatırdan çıkmasınlar.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Ağlarım

Yârimi yitirdim gurbet ellerde!
Dolanı dolanı arar ağlarım...
Visale ulaşmak yokmuş kaderde!
Dermansız dizlerim, yorar ağlarım.

Ah-u vah ederim, elemim bitmez;
Feleğin dehrine takatim yetmez,
Her nereye gitsem bir fayda etmez,
Gelenden geçenden sorar ağlarım.

Firkatin ateşı yakar bağrımı...
Kimsecikler bilmez yürek ağrımı.
Duyan hiç bulunmaz gönül çağrımı.
Bu hasretle ömür sürer ağlarım.

Gönlümün atına dizgin vuramam,
Bendeki ahvali hayra yoramam,
Evde, sokakta, bir yerde duramam;
Bazı çıkar bazı girer ağlarım.

Ben de bir kere şad olayım diye.
Eski sevdalara dalayım diye.
Yârin kokusunu alayım diye.
Bahçede gülleri derer ağlarım.

Bahtın tuzakları keser önümü.
Hangi yana gitsem bulmam yönümü.
Ne olacak halim? Bilmem sonumu.
Yokluğun sırrına erer ağlarım.

İnsanlar bu şehre girer dört koldan.
Kimi gelir sağdan kimisi soldan.
Bilsem yar geçecek bastığım yoldan.
Şu ömrü önüne serer ağlarım.

Ne kadar çırpınsam yâri bulamam.
Şu yalan dünyada murad alamam.
Ben Kaan'ım amma mesud olamam.
Çökerim, dizleri kırar ağlarım!..

Kaan Yıldız

Allah'adır Niyazımız

Beşerlerden bir beşeriz, yok imtiyazımız bizim.
Var da yok da kabulümüz hem alın yazımız bizim.
Ne namerde avuç açar ne mertten bir şey dileriz.
Yalnız Allah'tan isteriz, Ona niyazımız bizim!..

Kaan Yıldız

Anna Lamîna

Adını Anna Lamîna koydum!
Gül de geç istedim, bu garip isme.
Kara gözlerinle,
Kara yazılar yazdığın için kaderime,
Adını Anna Lamîna koydum!
Kimseler seni bilmesin diye.

Ve bir gece,
Havaalanı tramvayında,
Ayaklar altında bir çiçek buldum
Ezik mi ezik.
Senin yokluğunda yerine koydum.
Bana hayâl olan bakışlarının
Solgun ve de mahzun,
Adını Anna Lamîna koydum!

Hepsi gerçek âh! Hepsi gerçek.
Yokluğun, hasretin ve çiçek...
Bu ömür onlarla yetineceğim.
Ve sensizliğe tahammül edeceğim.
Ey, doğduğum toprakların
Mahmur kızı!
Ey, yüreğimde dinmeyen sızı!
Adını Anna Lamîna koydum!
Kimseler bilmesin seni âh!
Kimseler bilmesin diye.

(İstanbul 2005)

Kaan Yıldız

Anne

Anne, kucağından çıktım çikalı;
Bilesin, her kucak gurbettir bana.
Dönüp geçen onca yıla bakalı,
Çocukluğum kadar uzağım sana.

Güzel sesin hâlâ kulaklarımda!
Kokunu duyarım bir gülde senin.
Şimdi bilsen, yorgun şakaklarımda;
Dolaşır, ellerin hayâlde senin.

Gurbet ocağında kimi kimsesiz,
Kuru yaprak gibi döndüm hazâna.
Hastayım, dertliyim, gönlüm neşesiz...
Anne gibi kimse bakmaz insana.

Şimdi boynu bükük öyle yalnızım,
Ağlasam gözyaşım silemem artık.
Hasretlik çekmekmiş hep alın yazım,
Sıcak kucağında gülemem artık.

Yokluğuna hâlâ alışamadım,
Bilmem alıştın mı, sen yokluğuma?
Gün gelir de yeniden döner miyim?
Dizine baş koyup çocukluğuma.

Kaan Yıldız

Aşk Denilen

'Aşk aşk' diyene bakma, alayı terânedir.
Gerçek âşık... dili lal, yüreği vîranedir...
Aşk ehlinin takati olmaz tek bir kelâma.
Âşık aşkın elinden daima mestânedir!

Bugün aşk denilen şey, daha çok nefsânedir.
En nefsi arzuları tatmine bâhânedir...
Sen 'aşkım' diye diye etmedigin bırakma,
Bunun adı aşk değil, zannımca kârhânedir.

Aşk odur ki, âşık hep mâşuğa divânedir.
Her belaya tahammül eyleyen rindkânedir!
Âşığın kaderidir her dem yanmak yakılmak.
Aşık maşuk elinde can veren pervânedir!..

Kaan Yıldız

Aşkın Hatrına

Ya Rabbi, bir an bile beni yalnız bırakma!
Yüreğimden bir lahza çıkma, aşkın hatırına.

Dünya meyhânesinde Şeytânlar meclis kurmuş,
Şeytân'ın meclisine sokma, aşkın hatırına.

Niceleri aç iken bana nimetler verdin,
Âhir yerde başıma kakma, aşkın hatırına.

Karnı tok olanların imânı pek kıt olur,
Şu bedeni imânsız yıkma, aşkın hatırına.

Dîvâneyim, kaç fânî aşkımdan bıktı, gitti;
Sen de bu dîvâneden bıkma, aşkın hatırına.

Aşkının ateşine beni kor gibi yak da;
Cehennem ateşinde yakma, aşkın hatırına.

Bilirsin, günâhımın ne de çok olduğunu;
Mîzânında önüme dökme, aşkın hatırına.

Merhametin nûruyla şu bîçâreye bak da;
Gazabının nâriyle bakma, aşkın hatırına.

Bir günâhkâr da olsam aşkının esiriyim,
Ötelerde kelepçe takma, aşkın hatırına.

Aşkının ateşine beni kor gibi yak da;
Cehennem ateşinde yakma, aşkın hatırına.

(Ankara 2014)

Kaan Yıldız

Aştır

Gördüm bir gözleri âfet!
Fettan bakar, gözü aştır.
Aşk biter yanaklarından,
Aşk yüzlüdür, yüzü aştır.

Aşktan söyler, aşktan dinler.
Aşk zikriyle her dem inler!
Aşk, aşk deyu geçer günler;
Aşk sözlüdür, sözü aştır.

Zülfüne âşık dolanır,
Aşk gülü aşkla sulanır,
Her hâli aşka belenir,
Aşk özlüdür, özü aştır.

Kimse de yok öyle seda,
Öyle işve, öyle eda;
Şâir sana olsun feda,
Aşk nazlıdır, nazı aştır.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Baba

Bir huzur sararmış, tüm haneleri;
Akşam olup baba eve gelince.
Mutluluk kaplarmış, hep sîneleri;
Güler imiş evlat, baba gülünce.

Çocuk, gönlünü bir şeye takanda;
Onun için yeri göğü yıkanda,
Minik gözlerinden yaşlar akanda,
Susar imiş evlat, baba silince.

Bir küçük nefestir, hayli yaramaz;
Elde, avuçta, bir yerde duramaz.
Babadan başkası onu saramaz;
Coşar imiş evlat, baba alınca.

Büyümüş olsa da işin özünde,
Kalmasa çocukluk izi yüzünde,
Çocuk hep çocuktur, baba gözünde;
Büyür imiş evlat, baba ölünce.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Bencileyin 1

Sevgilim, gençliğe kanma!
Biter, gider bencileyin.
Tazelğine aldanma!
Yiter, gider bencileyin.

Seversin, sevdiğin bilmez.
El yanında kadrin olmaz,
Güzelliğinden iz kalmaz,
Batar, gider bencileyin.

Sevilmek güç, sevmek cefâ;
Yâr yanında olmaz sefâ,
Bulamazsın, ahde vefâ;
Satar, gider bencileyin.

Aklın erişmez bu işe,
Dolanırsın köşe köşe,
Bahtın seni kor ateşe;
Atar, gider bencileyin.

Sevgilim, bu dünya hâli;
Bırakmaz sana ikbâli,
Gözünde ikbâl hayâli,
Tüter, gider bencileyin.

Nihâyet olursun ezel,
Arkandan okunur gazel,
Senin gibi nice güzel,
Yatar, gider bencileyin.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Bencileyin 2

Sevgilim, bu devran döner;
Aydınlığın çabuk söner,
Fırtınalar kalmaz, diner;
Çıkar, gider bencileyin.

Gün gelir, güllerin solar;
Saçlarını eller yolar,
Gözlerine yaşlar dolar;
Akar, gider bencileyin.

Zaman döner iplik iplik,
Yolun keser muzdariplik,
Yüreğine bir gariplik;
Çöker, gider bencileyin.

Artık tükenir umutlar,
Talih zaferini kutlar,
Üzerinde mor bulutlar;
Çakar, gider bencileyin.

Mezarında otlar biter,
Toprağında duman tüter,
Başucunda baykuş öter;
Bakar, gider bencileyin.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Bencileyin 3

Sevgilim, Şu dũnya sefil;
İnsanoğlu olur gâfil,
Ömrũne bulunmaz kefil;
Kaçar, gider bencileyin.

Sevdiğini eller alır,
Gençliğini yıllar alır,
Hevesin gözünde kalır;
Uçar, gider bencileyin.

Aşk acısı gönlũn yakar,
Gözlerin ardınca bakar,
Zaman sudan hızlı akar;
Geçer, gider bencileyin.

Vuslat ayrılığa tâlip,
İnsanoğlu olmaz gâlip,
Ömũr yolcu gibi gelip;
Göçer, gider bencileyin.

Sevgilim, ömũr bu geçer;
Sevilen sevenden kaçar,
Şâir sensiz kalır naçar;
Naçar gider bencileyin.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Bıkmışım

Gel ki gönlüm perperîşan, doğru yoldan çıkmışım;
Bir onulmaz derde düştüm, yâr elinden bıkmışım.

Çünkü yârdan bir günüm yoktur figânsız, nârasız;
Mustaribim, çünkü ağyârın dilinden bıkmışım.

Gerçi âşık, derd-ü zahmet çekmeden olmaz visâl;
Amma gör, ben bunca dert-zahmet yolundan bıkmışım.

Bir yaban güldür; peşinden inleyip, âh ettiğim!
Ben ki bülbül misli ol bûstan gülünden bıkmışım.

Fitne gözler, hem nazar hem efsunundan mest benim! ..
Dem be dem gel gel, diyen yârin alından bıkmışım.

Ey Kaan, ol yâr zülûften bağlamış tel boynuna!
Hem o yârdan hem zülûften hem telinden bıkmışım.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Bil Esin

Her şeyin vebâli vardır, bilesin.
Elbet sen de bunu böyle bil, Esin!
İşi Allah bilir, sen ne bilesin?
Gururlanıp mağrur olma dünyada.

Kabahatin çoğu kendinde gerek,
Yoksa sana eza eder mi felek!
Güzelsin ya biraz akıl da gerek,
Gül misâli solup kalma dünyada.

İnsanları hakir görüp horlama,
Gönül kırıp sakın şansın zorlama,
Âhret yurdunda nârın harlama,
Kimsenin âhını alma dünyada.

Duyup da Şeytân'ın vesvesesini,
Dinleyip nefsinin zulmet sesini,
Kesip de âşığın yâr, nefesini;
Arkamdan gün görüp gülme dünyada.

Bu devran hep böyle gidecek sanma!
İnsan ettiğini bulur, aldanma!
Sen de benim gibi bahtına yanma!
Sonra saçın başın yolma dünyada.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Bir Ölüm

Bir ölüm!.. Arkasından sessiz bir veda olur.
Ne gözlerde hareket ne dilde seda olur.
Mağrur mağrur dikilen beyler, şahlar, sultanlar;
Ecelin karşısında serilmiş geda olur!..

Kaan Yıldız

Bitmez

Aşkına düşmüşe cefa-rah bitmez.
Bir yüze gülüşe bin izah... Bitmez.
Bu kaçınıcı, cana kast ile bakış.
Sende günah bitmez, bende ah bitmez!..

Kaan Yıldız

Bu Dünya

Bu dünya öyle bir nevre döndü ki!
Yok yere kesilir, baş baş üstüne.

Mert olan bir dilim ekmek bulamaz,
Namertler kaynatır, aş aş üstüne.

Eşkıya hâkimdir bugün düzene,
Açarlar başlara, iş iş üstüne.

Talanı, yıkımı ganimet sayar;
Komazlar dünyada taş taş üstüne.

Kimisi her zevki tadayım ister,
Dolar harâm köşkü, keş keş üstüne.

Kimisi nefsinin esiri olur,
Alır kucağına, eş eş üstüne.

Varsın zâlim olan eğlensin, gülsün;
Mazlumlara akıtır, yaş yaş üstüne.

Fakirin semtine bahâr hiç gelmez,
Her mevsim yaşanır, kış kış üstüne.

Savaşın içine düşen çocuklar,
Görürler, korkulu düş düş üstüne.

Sırtlan pençesinde bir ceylan ölür,
Geçer bedenine, diş diş üstüne.

Bir gün gelir, zâlim olan da ölür;
Atarlar toprağa leş leş üstüne...

Kaan Yıldız

Bülbül

Deruni bir derde düşer, Bülbül gibi seven Gül'ü;
Çünkü Gül iflah eylemez ne kendini ne Bülbül'ü.
Şevdâ ki bu, feryâdına karşılık yoktur nâlânın;
Her damlası Gül'e özgü, Bülbül misli ağlayanın.

Gül nazlı, Leylâ misâli rayihaları sürünür;
Bülbül Mecnûn'dan da özge, Gül'ün ardınca sürünür.
Ancak bir ümit bulamaz, yetişmek için visâle;
Gül'ün umursuzluğudur, Bülbül'ü koyan bu hâl.

Bu çaresiz bir arayış, kavuşmaya imkân yoktur!
Nihâyetinde Bülbül'den gayrı Gül'e talîp çoktur!
Ancak ferman dinlemiyor, gönlüne girmiştir sevgi.
Bülbül'ün derdi değildir, Gül'den gayrı hiçbir dengi.

Bülbül aşk uğruna sürgün; gurbet gurbet gezer, bitmez.
Bülbül dönse de gurbetten Gül'ün ömrü ona yetmez.
Târih yaprak yaprak düşer, zaman çabuk çabuk geçer;
Dünyaya bin kere gelse Bülbül yine Gül'ü seçer.

Garip bir nağme tutturur, Gülsüzlüğün acısıyla;
Diyar diyar arar, durur; yalnızlığın sancısıyla.
Kim bilir ne gülşenlerden kovulur; ama usanmaz,
Yürek yanar, ciğer yanar, gönül yanar da Gül yanmaz.

Bülbül figân etme artık; çünkü Güller serfirazdır.
Kavuşsan da sen Gül'üne, Gül'ün vefası pek azdır.
Dünyada önemli kural: Her mahlûk dengi dengine;
Gül'ü unut, sen de artık ferin ver kendi dengine.

Ne olursun gayrı vazgeç, beni daha fazla üzme!
Dertli dertli şakıyarak sağımda, solumda gezme!
Âlemdeki her varlığa ibrettir senin bu hâlin,
Nice yürekleri yaktı ve yakacaktır melâlin.

Bülbül artık git başımdan, beni de ağlatacaksın.
Eski yaralarım vardır, yeniden kanatacaksın.
Sade sen misin ermeyen, sanki dünyada sevince?
Benim de bir Gül'üm vardı, nice sevdim ben de nice.

Bugün anarken maziyi bak, gözlerim yaşla doldu!
Dokunmaya kıymadığım gitti de ellerin oldu!
Artık takatim kalmadı, başka Gül'e el sürecek,
Benim talihim sen gibi, sefâyı o Gül sürecek.

Bülbül haydi! Gel, seninle oturup da ağlatalım;
Ayrılığın acısıyla bağrımızı dağlatalım,
Başımıza gelenleri şu kadere bağlatalım,
Gül görmedi hâlimizi elbet Yaradan görecek.

Kaan Yıldız

Desen Gül

Güzel, ben şana sorsam, adın nedir? Desen Gül.
Aşkını yüreğime işle desen desen gül,
Hep beni ağlatırsın; ama yine de sen gül.
Gül ki şu gülşen içre gülmek Gül'e yaraşır...

Sanmam ya, bir kerecik sen de bana desen gül;
Aşk dolu şu gönlümde açsın desen desen gül,
Şu gülşende sevdiğim kimse değil de sen gül,
Gül ki şu gülşen içre Gül Bülbül'e yaraşır...

(Ankara)

Kaan Yıldız

Devrin Hali

Devir öyle hal aldı ki, bir hatırın sormaz beşer!
Ararsa kardeş kardeşi, ya borç ister ya işi düşer...

Kaan Yıldız

Dünya

İnsanoğlu Şu dünyaya,
Hemen konup geçer, gider.
Ömür dediğin nedir ki?
Bir yel esip geçer, gider.

Dünya bir tarlaya benzer;
İnsan onda döner, gezer;
Dört bir yanı süsler, bezer;
Tohumunu sağer, gider.

Şu dünyada kim ne eder,
Ettiğini bulur, gider.
Zulüm eden kendin eder,
Ektiğini biçer, gider.

Dünya bakmaz âşığına,
Bir Şey komaz kaşığına,
Şu dünyanın ışığına,
Cümle mahlûk uğer, gider.

Böyle emretmiş Yaradan!
İnsan yolcu, dünya bir hân.
Yolu düştüğü pınardan,
Bir yudum su iğer, gider.

Gelen gider, giden gelmez;
Bu dünya kimseye kalmaz.
Dünyanın vefâsı olmaz,
Uzanırsın kağer, gider.

Ademdir âdemin hâli,
Gözünde kalır hayâli,
Şâir de Yunus misâli,
Şu dünyadan geçer, gider.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Dünya Çivin Çıkmış

Dünya çivin çıkmış, edep kalmamış;
Edepli yaşama sebep kalmamış.
İnsan dinden çıkmış, meshep kalmamış;
Âhir zaman, sapkınlığın sonu yok.
Günahların arkası yok, önü yok.

Güçlü mü bir insan, güçsüzü ezer.
Müslüman pavyonda, barlarda gezer.
Er önünde kızlar mayoyla yüzer.
İffetin bu semtte hiç bir şanı yok.
Müslüman geçinir ya imanı yok.

Adam Hac'dan gelir, faize koşar.
Kadın komşusuyla gizli aşk yaşar.
Beşer dünya için şaşar da şaşar.
Ahiret namına tek bir âni yok.
Namaza niyaza hiç zamanı yok.

Harammış, helalmiş yoktur önemi.
Geçmiş imiş hurafeler dönemi.
-Çıkıp gelse yerim kendi nenemi.
Diyor adam işte, hiç yalanı yok.
At ölürse arpadan ziyarı yok.

Fetvaya geldi mi gürleyip eser.
Gâvurla dost olur, mü'mine küser.
Koyunlara acır, hindiye keser.
Yılbaşını kutlar, bir bayramı yok.
Allah yolunda bir tas ayrıanı yok.

Dekolteyi giyip çarşıya çıkar,
Göz ucuyla şöyle bir sinyal çakar.
Barut gibi gezer, ateşler yakar.
Anlatacam, anlatacak yanı yok.
Örtüsü, libası yok; mintanı yok.

Müslüman amma nur yoktur yüzünde,
Ne besmele vardır ne hamd sözünde.
Dünya malı... Gayrısı yok gözünde.
Odu gibi olmuş, sanki canı yok;
Yaşar iken ölmüş, ağlayanı yok.

Top ile pop ile sarhoş beyinler,
Şeytan ne söylerse hep onu dinler.
Zevk-u sefa için bütün zeminler.
Hep baharı yaşar, hiç hazanı yok;
Sanar ki, ahiret yok, mizanı yok.

Kahpe medeniyet zihni fetetmiş!
Hicabın perdesi delinmi, gitmiş.
Namus ve haysiyet bizi terketmiş;
Ne kutsalı vardır ne vatani... Yok!

Allah için yoktur bir figânı yok!..

Kaan Yıldız

Düştü

Gönül düştü bir yâre, gönlüme yâre düştü.
Esiri oldum âşkın, kalp pare pare düştü.
Ben derdime dermanı yalnız yârde bilirdim,
Yâr elinden bana dert gayrıya çare düştü.

Süzgün süzgün bakışın söyle ki manası ne?
Çoğalır hastaların kapında, şifası ne?
Şu yalancı dünyada seymenin cezası ne?
Cehennem gözlerinde âşğın nâre düştü.

İntizârım sanadır, ah sana, ahlar sana!
Güldürmedin yüzümü, vah sana, vahlar sana!
Bir küçük tebensüme hasretim, anlasana..
Hezâr gibi inlerim, dil ah-u zâre düştü.

Sen de beni biraz sev, bana birazcık acı!
Diner mi, şu ruhumda dinmeyen büyük sancı?
Bugün senden uzağım, bugün sana yabancı...
Gönül yârin kûyundan mil mil kenare düştü.

Benim kadar hiç kimse beklemez, yâr başını.
Gelme de bin parça et, kır, dök sabır taşını!
Âşık olan içine akıtmış yaşını! ..
Artık takat kalmadı, yâş âşikâre düştü.

Bu ne onulmaz bir dert ne acı ne ıstırab!
Gönül nasıl yanmasın, gül harab gülşen harab.
O gülün bahçesini dikenler sarmış, Yâ Rab!
Bülbül, gül diye diye yazık ki hare düştü.

Nice aşıklarını derde salan hâyin yâr,
Gönül çelen, kalp kıran, akıl alan hâyin yâr;
Şâirden gayrısına çare olan hâyin yâr,
Şâir senin elinden heyhat biçare düştü.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Garip Garip

Yâr, Sivas'a bir gün yolun düşerse;
Hatırla yârini, gül garip garip.
Bir an hicranıyla gözün yaşarsa;
Ağlama, yaşların sil garip garip.

Kismet değil imiş visâle ermek,
Sivas'a gelip de yüzünü görmek,
Şana çiçeklerden bir demet vermek,
İstedim, olmadı, bil garip garip.

Yazgımız böyleymiş, feryat ne çare!
Aşkından gün be gün düşmüşüm hare,
Şimdi gönül yasta, kalp pâre pâre;
Öleyim, sebebim ol garip garip.

Sevgilim, sevdâ bu, yüreğe iner;
Bir vakit şahlanır, bir vakit diner.
Feleğin çarkları aleyhte döner,
Vuslata kapanır yol garip garip.

Mevsimler değişti, yaz kışa döndü;
Kirpiğim altında göz yaşa döndü,
Sensiz dudağımda söz boşa döndü,
Kadere kem söyler dil garip garip.

Şimdi Sivas benden, ben senden uzak;
Gelemem yollara kurulmuş tuzak,
Kokuna hasretim, yıllar geçti, bak!
Kokundan bir katre sal garip garip.

Bizim de devrimiz geçti düş gibi,
Ömür elimizden uçtu kuş gibi,
Aşkından ölürsem bir berduş gibi,
O gün mezarıma gel garip garip.
O gün başucuma gel garip garip.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Gazel

Cümle âdem dem be dem âlemde fîrak içredir!
Bir alem kılmakla âlemden adem-nak içredir.

Kanma, arzın arz-ı endâm fitnesinden fâriğ ol;
Kalmamış hiç kimse bâkî anda hem hâk içredir.

Meyl dünyâ itmişin yok anda güngörmüşlüğün.
Kim gönül verdiyse her dem kalb çak çak içredir.

Çark-ı dâim eylemekten seb-sebat vâkî değil.
Hasl dünyâ hem dönektir hem de zik zak içredir.

Kim ki bakmaz ol nigârın köhnemiş çehresine;
Ol ki anlar, ol beyandâ tam bir idrak içredir.

Ey Kaan, tam bir tevekkül eyle gel sen Rabb'ine;
Dünyayâ meyletmeyen mahşerde uçmak içredir.

ŞERH (AÇIKLAMA)

1-Bütün insanlar an be an dünyadan ayrılık içindedirler./ Dünyaya küçük bir iz bırakıp, yani kısa bir hayat sürüp, oradan yokluğa doğru bir gidiş içindedirler.

2-Dünyanın bir güzel gibi salınıp boy-pos göstererek seni kendine çağırmasına- bu fitnesine- kanma, bundan beri ol./ Çünkü dünyada hiç kimse ebedi kalmamış, ona sahip olamamıştır. Hepsi toprak içindedir, ölmüşlerdir.

3-Dünyaya gönül vermiş olanın, onda bir güngörmüşlüğü yoktur. Sen gönül verdiysen sen de güngöremezsiz./ Kim ona gönül verdiyse kalbi parça parçadır, yaralıdır ve her an yaralanmaya devam etmektedir.

4-Devamlı çark ettiğinden dolayı dünyanın kararlılık ve sabit duruş gösterdiği- sevenlerine vefa gösterdiği- görülmüş şey değildir./ Kötü karakterli dünya hem dönektir hem de kıvırtarak bir o yana bir bu yana gidiş, geliş içindedir.

5-Güzel yüzlü sevgili olduğu zannedilen, ancak aslında eskimiş pörsümüş, yaşlanmış bir kadına benzeyen dünyanın yüzüne bakmaktan kim geri durursa/ O kişi bu manada tam bir anlayış ve kavrayış olgunluğuna erişmiş demektir.

6-Ey Kaan, Rabbine tam bir tevekkül ile dayan ve dünyaya meyletme./ Çünkü dünyaya meyletmeyenlerin ahiretteki yeri cennettir. Onlar cennette ebedi kalacaklardır.

Kaan Yıldız

Gel

Gel, ömrün bahârında taze gül iken solma!
Gel de bu körpe yaşta kurdâ kuşa yem olma.

Gel, gönlüme sığın da insanlık neymiş, öğren!
Gel, bâğ-ı hazân'ıma, gel ey sonradan gören.

Gel ki seninle gelsin, o eski gülüşlerim;
Gel ki ömrümce ben hep gelişini düşlerim.

Gel de yanında getir çiçekleri, gülleri;
Gel de artık ağlatma, ağlayan bülbülleri.

Gel, aşkın ateşiyle rûhumu erit, gitsin;
Gel, bizim hikâyemiz bu mesud sonla bitsin.

Gel, ey aşka bivefâ, gel ki o gün, bu gündür;
Gel, düşmanları çatlat, dostlarını sevindir.

Gel, bir köşede otur, dizine baş koyayım;
Gel, sen gerçek aşka doy, ben de sana doyayım.

Gel de ver o ateşi alnından dudağıma,
Gel de ilkbahâr gelsin hazân yüklü bâğıma.

Gel, göklere el açıp senle bağışlanalım,
Gel, ey sevgili, gel ki beraber yaşlanalım.

Gel nûrunla aydınlat gözümün kandilini.
Gel de ellerimden al ıslanmış mendilini.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Gidenler Bizden Olsun

Öyle başın yana eğik,
Öyle dalgın dalgın bakma!
Şakın mahzun görünme kimseye,
Öyle yansımaların yüzün fotoğraflara.
Sevgiliye yakılan
Bir ağıt olayım bırak.
Meleklerin taşıdığı
Yağmur damlalarında.
Bırak da;
Dalgalarla savrulan bir gemi misâli,
Gidenler benden olsun...

Yürürken karanlıklar üzerine an be an,
Doğmamış yavrucakların hatırına;
Oğluna ve kızına,
Söyleyemediğin ilk ninni,
Anlatamadığın ilk fıkra,
Yapışınca iki eliyle iki yakana
Ve bir şans daha, bir şans daha
İsteyip sakın ağlama.
Bırak da,
Veremli bir gelin edasıyla,
Gidenler senden olsun...

Ve ay gibi düştüğünde
Başımız önümüze.
Söyleyemediğimiz
Son sözler birbirimize;
Yüreğimiz burkulduğunda,
Bedenimiz titrediğinde,
Ve çekildiğinde kanımız
Damarlarımızdan,
Rûhlarımız
Göğüs kafesimize dayandığında,
Yaşayamadığımız güzellikler adına,
Bırak! Bırak da,
Gidenler bizden olsun...

(İstanbul 2005)

Kaan Yıldız

Gidişinin Ardından

Sarmaş dolaş olurdu saçların rüzgârla,
Usul usul geçerdi üstümüzden bahâr.
Toplamaya gelirdi hayâlimizi kuşlar;
Mavi, beyaz bir boşluğun altında.

Büyüyüp gideceğiz, derdin uzaklara;
Ellerinde bez bebeği okşarken.
Ufka dönük rüyâmızı yaşarken,
Ne de mahzun bakardın aynalara.

Uzak, dediğin toprağın altı mıydı yâr?
Dayanılmaz bir sızı çöktü içimize.
Ne sen varsın o günlerden ne bahâr!
Bil ki artık yaşamak harâmdır bize.
Çoktan oldu ümidimiz târumar,
Kara toprak yakışmadı sevgimize.

Artık beni hiç kimseler anlamaz,
Artık beni hiç kimseler anlayamaz.

(Merve İçin - Sivas 2001)

Kaan Yıldız

Git

Git, dönölmez yerdesin, ok yaydan çıktı artık;
Git, bu vedâ kararı âşığı yıktı artık.

Git, umrunda olmasın ne hâlim ne ahvâlim,
Git, seni incitmesin ne âhım ne melâlim.

Git, dostlarını üz de mağrur eyle ağyârı;
Git, hiçbir şey söyleme, terk eyle bu diyarı.

Git de hazâna çevir, ömrün ilkbahârını;
Git, düşünme ne dünü ne bugün ne yarını.

Git, yâd ellere derdir, tazecik güllerini;
Git o yâd eller alsın, elimden ellerini.

Git, mutluluk seninle beraber çıksın, gitsin;
Git, bizim hikâyemiz bu acı sonlar bitsin.

Git, içinden geldiği gibi gönlünce yaşa!
Git, düşman sofrasında meze ol kurda, kuşa.

Git, gittiklerin seni bahâr-ı nîsân sansın,
Git, seni bilmeyenler sahiden insan sansın.

Git, kırdığın kalbimden kimselere bahsetme,
Git, ey kıymet bilmeyen, be zâlim, yeni yetme.

Git, arkandan sadece bir beyaz mendil kalsın,
Git, göz aydınlığımı o beyaz mendil alsın.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Gittin

Gittin, amma nasıl gittin; arkanda bin ah bıraktın...
Beni yaktın, ahım aldı, yüz bin de günah bıraktın!..

Kaan Yıldız

Gönlü Perişan

Ey yârine zulümde ağyâr ile yarişan;
Yürek yakan, kalp kıran, zâlimlere karişan.
Hiç düşünmez misin ki edilen gelir başa.
Gönül yıkanın elbet olur gönlü perişan!..

Kaan Yıldız

Gönül

Gönül ne gezersin gurbet elinde?
Hâlini, hatrını soran bulunmaz.
Sızlar yaraların tâ içerisinde,
Bir merhem getirip süren bulunmaz.

Hasretin içini yakar, kavurur;
Düşmanın bir vursa dostun bin vurur.
Gurbette insanın iflahı kurur,
Bir yudum su bile veren bulunmaz.

Simsiyah saçların beyaza döner,
Yüzüne çizgiler iner de iner.
Ağlasan gözyaşın gör, nerde diner;
Gözünü silmeye yâren bulunmaz.

Alışmak güç, her şey gider zoruna;
Gurbet uzar, hasret uzar yarına.
Takılsan, düşsen bir yol kenarına;
Gelenden, geçenden gören bulunmaz.

Arayıp durdukça ekmeği, aşı;
Taşlara vurursun o dertli başı,
Bir gün öldüğünde gör ki naaşı;
Bir kumaş getirip saran bulunmaz.

(İstanbul 2003)

Kaan Yıldız

Gözlerin

Hayatla aramda setti gözlerin.
Aklımı başımdan etti gözlerin.
Seni hiç görmemiş, halim ne bilir;
Bir bilsen Kaan'ı n'etti gözlerin!..

Kömürden karadır, bakar gözlerin!
Bir kez baktığını yakar gözlerin!
O süzgün bakışa can mı dayanır!
Şimşektir, ruhuma çakar gözlerin.

Pervane gönlüme şemdir gözlerin.
Tuzağa çağırın yemdir gözlerin.
Bir lahza nazarın kasti canadır.
Aşığı öldüren kemdir gözlerin.

Kaşı yay, kirpiği oktur gözlerin.
Celladdir infazı çoktur gözlerin.
Seni bir görende takat mı kalır!
Elinden kurtulan yoktur gözlerin.

Ankara

Kaan Yıldız

Gün Gelir

Gün gelir, gülleri solar ömrünün;
Gün gelir, dökersin yapraklarını;
Gün gelir, çağlanışı diner gönlünün;
Hayat geçer, ömür biter, gün gelir.

Gün gelir, buğulanır gülen gözlerin;
Gün gelir, anarsın sevdâlarını;
Gün gelir, içten içe yakar özlemin;
Hayat geçer, ömür biter, gün gelir.

Gün gelir, vefâlı bir ölüm ararsın;
Gün gelir, hatırlarsın günâhlarını;
Gün gelir, fayda etmez; ama ağlarsın!
Hayat geçer, ömür biter, gün gelir.

(Sivas 2003)

Kaan Yıldız

Güvenme

Can cihanda durur değil; cana cihana güvenme.
İnsanı yoldan çıkarır, yarım imana güvenme.

Öldürür kem bakışları, gözü fettana güvenme.
Bir gün gelir çeker, gider; sakın canana güvenme.

Her işinde dosdoğru ol, yalan dolana güvenme.
Ne dilersen Rab'den dile, falan filana güvenme.

Düşmanın merdinden korkma, namert düşmana güvenme.
Tek şahidin kendi gözün, başka beyana güvenme.

Adı Leyla bile olsa yürek yakana güvenme.
Süzgün süzgün, içli içli yüze bakana güvenme.

Hürmeti hep güçlüyedir, adl-i divana güvenme.
Merhametten nasipsize katı vicdana güvenme.

İçinde adam var sanıp süslü kaftana güvenme.
Haram ile doldurulmuş cebe, cüzdana güvenme.

Devir şöyle, devir böyle; deyip, devrana güvenme.
Ömrünü boşa harcayıp; seyre seyrana güvenme.

Daima Hak'dan yana ol, mel'un Şeytan'a güvenme.
Cümle mahlûkata güven, bir tek insana güvenme.

Herkes dünyada misafir, kıza kızana güvenme.
Babanın sözünü dinle, dahi babana güvenme!..

Kaan Yıldız

Hak ile Batıl

Dünyada batıl olan, Kibr-i Şeytan'dan gelir.
Diğeri Hakk'ın yolu Kadr-i Yezdan'dan gelir.

Zalim talan ederken Müslümanın yurdunu,
Zulmün sevinç narası haç ile çandan gelir.

Kenar-ı Fırat'tadır sırtlanların bir çoğu.
Biri kuzuyu kapar, ağıt çobandan gelir.

Müslüman kadınları, küffarın esiridir.
İffetin son çığılı, sesi zindandan gelir.

Tesiri yoktur sözün bu asrın insanına.
Sen hakkı haykır dur! Sanar nadandan gelir.

Bugün sen düşmanını hiç uzakta arama.
Başına ne gelirse bil ki devrandan gelir.

Sözlerin en güzeli Kur'an-ı Azimüşşan.
Tüm çağlara seslenir, sesi ummandan gelir.

Yaşasaydı ne olur! Sultan Abdulhamid Han.
Kudüs'e ültimatom elbet sultandan gelir.

Bugün dünya düzeni zalimin elindedir.
Ayaklar baş olmuştur, emir tabandan gelir.

Üçer beşer ölüyor Müslüman çocukları.
Sadece bir cılız ses, o da vicdandan gelir.

Ağlarım, duyuramam kalbimin feryadını.
Yüreğimden dökülen büyük volkandan gelir.

Müslümanlar uyuyor, uyandır sen Ya Rabbi!
Yoksa düşman çizmesi cümle meydandan gelir.

Sen dünyaya bu denli düşme, be hey Müslüman.
Bilesin ki ölüm var, darbe mizandan gelir.

Avazın çıktığınca haykır tüm zalimlere.
Zalimlere haykırmak elbet imandan gelir.

Ay-yıldızlı bayrağım, göklerde dalgalan hep.
Kumaşın âbâ'dadır, rengin al-kandan gelir.

Bir sen varsın bu dinin direği, taşıyanı...
Seni büyüten değer, Nebi-canandan gelir.

Ümitsizliğe düşme, ye'se hiç kapılma sen.
Sen Hakk'ın yolundasın küfür Şeytan'dan gelir.

Kaan Yıldız

Hasret

Gurbet elinde bir gözleri âfet!
Gönlüme bir kibrit çaktı da gitti.
Tutuştı yüreğim, koptu kıyâmet!
Gönlümü kor gibi yaktı da gitti.

Gurbetin bağrında çekerken çile,
Mahzun bir sevdâyı kuşandık bile,
Bir lahza fer verip girdi menzile,
Yüzüme şöyle bir baktı da gitti.

Sefâ olmaz dedim, bu tür sevgide.
Açıldı aralar, koptu git gide.
İflah olmadım, bir ömür bitti de!
Yâr bu muhabbeti yıktı da gitti.

Karşılaştık yıllar sonra bir yerde,
Yine duçâr oldum o eski derde,
Ümit ettim, bir kaç kelam eder de;
Öyle boynu bükük kalktı da gitti.

Dolmuştu simsiyah saçına aklar,
Gözünün nemini sürmeler saklar,
Bir minik buseye hasret dudaklar,
Seneler sel gibi aktı da gitti.

Sönerken o ateş sanki gönlümde,
Kalpleri sızlatan son söz dilimde,
Bir demet gül idi, soldu elimde.
Ayrılık bağrımı yaktı da gitti.

(İstanbul 2005)

Kaan Yıldız

Her Şey Rüya

nce mavi gökyüzünü
Bir telaş sarar.
Ve hiç gitmeyecekmiş gibi
Yığılır bulutlar.
Arkasından sağanak sağanak
Yağmur yağar.
Allı yeşilli gkkuşayı belirir,
Çoğaldıkça çoğalır umutlar.
Glersin, eğlenirsin, coşarsın;
Oynarsın, seversin, sevilirsin;
Sevinirsin...
Kışın geleceği gelmez aklına.
Yıldırımlar, şimşekler
Hatırlatmaz karanlığı.
Ellerinde kaybolur damlalar,
Dudaklarında yükselir ilk şarkı...
Aynalarda görünmek istersin,
Ben buyum, diye
Haykırarsın gelir insanlara!
Ve rüyâlar...
Tozlu pembeli rüyâlar...
Aslında ryâdır yaşadıkların,
Hiç acımayacakmış gibi
Gelir kolun, kanadın.
Hiç acıtmayacakmış gibi
Gelir sevdâlar.
Ynelirsin...

Sıcak bakışların vardır
Sevdâya dair.
Her insan bilmez.
Gözlerindeki ateşini
Çok azı görebilir.
Yüreğindeki atışı
Çok azı sezebilir.
Çok azı seni anlar,
Çoğu anlamaz.
Hayatın sana yüklediği rolü
Oynamakla yetinirsin.

Ve güneş belirir
Ak pâk dağların ardından.
Gün kurusu benzine siner,
Dudakların çatlar.
Sağından inen terler
Alın çizgilerini
Biraz daha derinleştirir.
Ve kaçınılmayan gün geçişini
Yüreğine iner.
Evlenmiş;
Bir yuva kurmuşsundur.
Ve hayat yükü;

Âh o hayat yükü,
Ne zordur taşınması,
Omuzları aşındırır,
Yüreklere sızlatır,
Kocanın eve
Ekmek getirememeye korkusu,
Heyûlâ bir düşüncedir,
Seni hep takip eder...

Ve gün batar
Dağların ardına,
Gölgeler evlerin üzerine düşer,
Karanlık üzerine
Çöker de çöker...
Babalar kurtlar sofrasından
Kotarılmış ekmekle eve döner.
Anneler bakır kazanlarda
Ocaklara aş suyu koyar.
Sen de koyarsın...
Aç aç bekleyen çocukların
Mahur gözleriyle
Uykuya yenik düşer.
Baba gelir, yemek yenir...
Ve dudaklarında:
"Bugünde doyduk Allah'a şükür"
Diye bir dua belirir.

Artık yaprakların
Uçuştüğünü görürsün.
Sarı sarı, kuru kuru yapraklar...
Nerede o yeşil ağaç,
Nerede o mutlu bahâr?
Ve aynalardan
Nicedir kaçtığını düşünürsün.
Ne olacak baksam, dersin!
Benzim de yaprak gibi
Sararmamış mı?
O an iç çekersin,
Âh geçmiş zamanlarım,
Âh gençliğim, âh anılar! ..
Kuru yapraklar kadar
Kurudur gözlerin.
Ağlamak istersin.
Sonra ne faydası var, dersin.
Vazgeçersin.
Tıpkı aynalardan
Vazgeçtiğin gibi.
Sanki seni hayata bağlayan
Ne ki?
İki çocuk, bir eş
Ve geride kalanlar...
Ve rüyâlara daha sık dalmak istersin,

Âh rüyâlar...
Tozlu pembeli rüyâlar...
Artık eskiye dönüşün
Tek yoludur onlar.
Kaybettiklerine ulaşmanın
Tek yoludur.
Yaşayamadıklarını yaşamının
Tek yoludur.
Sen bilmezsin, ama
Gerçektir onlar,
Tamamen gerçektir onlar.

Gün gelir, mevsim döner
Ve geçer zamanın.
Pencerene çıktığında
Tepelerin doruklarında
Görürsün onu.
Sonra evlerin çatısında
Ve aynalara
Cesaret edip de baktığında
Saçlarında hep o beyaz,
Hep o kötü beyaz,
Kefen gibi sarmıştır;
Dört bir yanı ve saçlarını.
Oysa beyazı ne çok severdin
Çocukken.
Düşünürsün de,
Bir şeyler düğümlenir boğazına.
Söylemek istersin birkaç kelime;
Ama kime ve niçin?
Çabuk mu geçti yıllar?
Çabuk mu geçti sevdâlar?
Çabuk mu geçti
Ellerinde kaybolan damlalar?
Ya seni hayata bağlayan...
Seni hayata bağlayan nedir?
Çocuklarda gitmiştir.
Boş bir evin odasında;
Elinde kırık bir ayna,
Ölümünü hızlandıran
Kadınlar gibi
Bir sağa bir sola sendeleyerek
Beklediğin nedir?
Yoksa o eski rüyâlar mı?
Hani o tozlu pembeli rüyâlar...
Hangisi seni kurtarır ki
O meçhul sondan?
Ve yüzlerini
Artık silik hatırladığın insanlar...
İhtimal ki
Onlar da bir yerlerde
Senin yaşadıklarını

Yaşayarak gitmişlerdir.
Veya gideceklerdir.
Aslında çok basit.
Kefenine sarıldığında
Veya toprağın ağırlığını
Üzerinde hissetmeye
Başladığında anlarsın:
Rüyâlar gerçektir,
Gerçekler rüyâ.
Tabutunu taşıyan insanlar
Ne bilir?

(Sivas 2004)

Kaan Yıldız

Hezar

Hazar ah-u zar ile girdi mezara!
Toprağında gül yetiştirir türbedar.
Mezar gül-i zar ile döndü pazara.
Hezar'dan başka herkes ona hissedar.

Kaan Yıldız

Hülagü ile Kadıhan

Hülagü denen Moğol sultanı,
Bir zaman talan etti cihânı.
Zalimliğiyle çok canlar aldı!
Dünyada dört yana korku saldı.
Zamanın vebası gibi heyhat!
Bastığı yerden çekildi hayat.
Tâ Bağdat'a kadar sürdü atın,
Şehri kuşatıp çekti pusatın.
Ne omuz üstünde baş bıraktı,
Ne taşın üstünde taş bıraktı.
Milyonla ilmî eseri aldı,
Dicle'nin soğuk suyuna saldı.
Kısmıştı sesini gür İslam'ın!
Kuşattı şehrini hür İslam'ın!
Sonra belli edip güzergâhın...
Bir beldeye kurdu karargâhın.
Bir gün çağırdı vezirlerini.
Yanında diğer nazırlarını...
Ricaline bir emir buyurdu,
Bu emri herkeslere duyurdu.
Kim ise şehrin büyük âlimi,
Yapmak istiyorum söz talimi.
Bulunsun, tez getirilsin bana;
Emrimdir vezir-i âzam sana.
Nihayet ezelim de dilini...
Kıralım şu islâm'ın belini.

Ancak devrin âliminin hâli,
Bala düşmüş bir sinek misâli.
Dünya mülküne etmiş de tamah.
Kimde akçe ise ona semah...
Varsa bir yerde zevk ile sefa,
Orda boy gösterir yüz bin defa.
Varsa bir yerde Allah davası,
Oraya da baksın bir başkası.
Bunlar duyunca hanın emrini.
Sineye saplandı ok temrini.
Kimi bir köşede ah-vah dedi;
Kimi başa vurup, eyvah dedi.
Kimi cübbeyi, sarığı attı;
Kimi dar-ül acezeye yattı.
Allah davası olunca zâhir,
Çıkmadı hiç birisi müzâhir.
Âlim bozuksa millet ne olur?
Tuz kokuşmuş ise et ne olur?
Nihayet millet de vücut gibi;
Baş nereye gitse, gider dibi.

Yalnız yirmisinde tıfl-ı imân.
Çıktı meydana, adı Kadıhan.
Şakalı yeni terlemiş, hâsıl;
Aydınlık bir alın ufka vâsıl.

Gözleri yıldızlar gibi parlar.
Göğsünde imânın nuru harlar.
Kuşandı, bahtın kılıcın kaptı;
Eceli kendine kalkan yaptı!
Görüşmeye gider iken elçi,
Yanında üç hayvan biri keçi;
Diğerleri horoz ile deve.
Onlar da bu kervana ilave...
Daha takdim edilmeden, yaman;
Durmayıp girdi içeri heman.
Aradığın büyük âlimim ben.
Zalime en büyük zâlimim ben.

Hülagü Han, genci ilkin süzdü;
Hiç tahmin etmediği bir yüzdü.
Donuk gözle seyredip bir müddet,
Şonra şu sözü söyledi, zulmet:
Âlim diye çocuk yollamışlar.
Bir çocukla dini kollamışlar.

Kadıhan hemen verip cevabın.
Konuştu ortasından kitabın:
Boylu poslu istersen yetirdim,
Hemen yanda bir deve getirdim.
Görmek istersen sakallı elçi...
Diğer taraftadır kıllı keçi.
Dinlemek istersen gür hikâyet.
İşte sana bir horoz nihâyet.
Hepsi de burdadır bak yeminle.
Görüşmeye hazırdır seninle.
Hangine istersen et hitabın.
Sonra da onlardan al cevabın.
Şen bir âlimi ezerek, zannın...
İslâm'ı ezeceğini sandın.
Oysa İslam asla ezilmezdir!
Taşlaşmış sinede sezilmezdir.
Bugün sana mühlet verdi Allah;
Elbet yarın diyeceksin, eyvah.
Gün gelir düşersin zelil-hare.
Sinende açılır türlü yare.
Zâlime Kadı'nındır ilânı,
Elbette bulacaksın belânı.

Hülagü anladı, genç boş değil.
Sözleri nefsine hiç hoş değil.
Sonra nerden geldi bu cesaret?
Yoktur ruhunda zelil-esaret.
Tek başına bir aslan misali,
Sırtlanlar içinde cesur hali...
Hanın hiç görmediği bir şeydi.
Orda zul içinde başın eydi.
Yanaklara bir titreme indi.

Sineye garip bir korku sindi.
Gayrı ihtiyari edip tazim,
Sonra konuşmaya kıldı azim.
Söyle, yaşı tıflı aklı kâmil.
Nedir burda olmamıza âmil?

Seni getiren günâhımızdır.
Bâtıla uzanan râhımızdır.
Dünya'ya olan emelimizle,
Kendimiz ettik hem elimizle.
Allah verdikçe bizler kudurduk.
Birbirimizle uğraştık durduk.
Ahval yetmedi şükrü ifaya.
Daldık dünyada zevk-u sefaya.
Makama, mülke, akçeye kandık.
Esas gaye dünya malı sandık.
İnsanın ne kadar olsa feyli.
O kadar dünyaya artar meyli.
Bir dönem geldi ki artık ahir.
Bela kaçınılmaz oldu zahir.
Arkasından gönderdi ezayı.
Mevlam seninle kesti cezayı...

Şimdi de sana sual-ı sâni.
Kim gönderebilir burdan beni?

O da bizim elimizde gayet,
Aslımıza rücûyla nihayet...
Nimetin kıymetin bilsek özde,
Hak için yaş akıtırsak gözde...
Bu zevk-u sefadan bu israftan,
El etek çekersek bu masraftan;
Cürümleri bırakırsak âhir.
Hak davaya olursak müzâhir.
Yönümüzü dönersek Allah'a,
Dönersek yanlıştan doğru raha;
Kendimize gelip etsek ecri,
Elbet gelecektir Hakk'ın fecri.
Kimseye bir fiske vuramazsın.
İşte o an burda duramazsın!..

Kaan Yıldız

Kadın Kahrâmanlara

Bir ikindi vaktiydi, zemherininse başı,
Dört tarafı kuşatmış göğün boranı, kışı.
Ağır ağır gidiyor bir kağrı arabası,
Arkadan kadın, çocuk, genç, yaşlı manzarası...
Genizleri yakan bir ayaz, düşman başına!
Ancak bakmıyor kimse soğuşuna, kışına.
Bir ümit taşımaya cephedeki nefere,
Belli ki çoluk çocuk çıkmışlar bu sefere.
Hey hat! Gelin, görün ki hep perişan, bîcâre;
Ne ayaklarda çarık ne başlarda şal, bere...
Ne gözlerde sıcacık bir yuvanın hayâli,
Ne de sağ salim geri dönmenin ihtimali...
Yine de inancından kimse düşmeden ye'se,
Yüklenip yol tutmuşlar, her kim ne buldu ise.

Konvoyun arkasında bir kadın, ayak çıplak;
Elinde top mermisi, sırtındaysa bir kundak...
Çamur, buz dinlemiyor; tabanları kan, revân...
Dilinde bir temenni, dayan yavrucak dayan!
Yazmasının bir ucu kuru dudaklarında,
Omuz çökük, bel bükük, fer yok ayaklarında.
Gidiyor tek dileği, bu mermi yetişmeli;
Değmemeli vatana düşmanın kirli eli!
Sağ kalan neferimle yollarını çevirdim.
- Hey ahali nereye? Diye bir soruverdim.
- Cepheye oğlum, dedi bir adam yaşlıcana;
Sonra dönüp bakındı, bağırdı arkasına:
- Eksik var mı? Mıstafa bir sayıver bakalım,
- Birazcık soluklanın, gayrı öyle kalkalım.
- Rüstem sen öküzlere bizim nevaleden ver.
- Hâlimiz nice olur? Ölürse bu öküzler!
Dedim, dede kervan aç; sen öküz düşünürsün.
- Oğlum, dedi adamdan değerli öküz bugün!
- Çekmezlerse gider mi bu kağrı arabası?
- Yetişmezse aslana top, tüfek, sefer taşı...
- Düşmana nasıl karşı koyacak? Gâvur çetin.
- Biz de gitmezsek eğer kim gider? Bilmem, lâkin;
- Görünen köy kılavuz istemez, demiş ecdat.
- Ben gitmeyim, sen gitme, olur mu hiç bu cihat?
- Peki dedim, dede bu çoluk, çocuk, kadın ne?
- Babaları nerede, kocaları nerede?
- Oğlum, onların çoğu seferden dönmediler.
- Dönen birkaç hastayla, birkaç yaralı nefer.
- Sürekli baskın yapar köyümüze eşkıya,
- Onların da takati yok bizi savunmaya.
Hem geçende soysuzlar köyü bir daha bastı!
- Kaç kişiyi süngüden geçirdi, vurdu, astı! ..
- Müfreze yetişmese biz de ölmüş olurduk.
- Âh keşke! Ölseydik ya! O zaman kurtulurduk.
- Ama henüz bitmedi, çekilecek bu çile.
- Oğlum böyle yaşamak ölümden beter bile!
- Bu yüzden kadınına, çocuğuna bakmadık;

- Yanımıza alarak arkada bırakmadık.
- Ya o bebekli kadın? - Onun ismi Hatice,
- İki aylık evliydi, Mehmed şehid düşünce.
- Sonra o bebek oldu, babasından yadigâr.
- O günden beri yavrum o ağlar, köylü ağlar!
- Ama neyleyelim ki takdir-i İlâhî bu,
- Elden bir şey gelmiyor, bu dünyanın hâli bu.
O an bir kar yağışı başladı ince ince.
Gökyüzü ağlıyordu sanki kendi hâlince!
Dağ, taş, yer, gök büründü bir matem havasına.
Tabiat katılmıştı Hatice'nin yasına.
Benim de içerimde bir acıma belirdi.
Gönlüme bu kervanla gitme emeli girdi.
Neferimi alarak katıldım bu kervana.
Mehmed'in, Hatice'nin hâline yana yana.
Zaman geçip gitmişti, epey de yol almıştık,
Bir koyda mola verip az uykuya dalmıştık.
Bir ara sesi geldi bebeğin, ınga ıngaa...
Kadıncağızın hâli yok onu doyurmaya.
- Ne olurdu Ya Rabbi, bir damla süt olaydı!
- Gayrı kendimden geçtim, şu yavru kurtulaydı!
Dedi ve gözlerinden birkaç damla yaş aktı,
Yavrusuna sarıldı, büküldü, yere baktı.

Ey, milletin yükünü omuzunda taşıyan;
Ey, din-i İslâm için canını hiçe sayan! ..
Sen ki bu körpe yaşta Hakk için serden geçtin;
Evlad-ı âşiyândan, yârenden, yârdan geçtin.
Sen ki Allah aşkıyla düşmüşken bunca derde,
Dini kaldırmak için düştüğü köhne yerde,
O cılız bedenle ne yükleri sırtlandın.
Sen ki Hakk nazarında göklere kanatlandın,
Bu nam sana yetişir, mahzun olma, ey kadın!
Herkes seni unutsa târihe düşer adın.

Arkasından yeniden başladı bu yolculuk.
Dört bir yan titriyordu, yer soğuk, hava soğuk...
Ancak benim içerim acıyla yanıyordu!
Yollar bir sütun gibi ufka dayanıyordu.
Biz bu uzun yolları giderken kalka, düşe;
Bir yolun kıvrımında girdik bir garip düşe:
Öyle bir manzara ki dehşete kapılmıştık!
Bu ahvâl karşısında bir an kalakalmıştık.
Yolun iki yanında sel gibi akan kanlar,
Şehid düşmüş insanlar, telef olmuş hayvanlar...
Kırık top arabası, süngü, tüfek parçası;
Yırtık pırtık giysiler, kaput, kep, er torbası...
Hepsi bir kızılığa boyanmış, darmadağın;
İnsan, hayvan ve nesne uzanmış yığın yığın!
Ufukları sarmışken harbin karanlık sisi,
Birdenbire yükseldi top, tüfek gürlemesi.
Arkadan bir patlama... Sanki gökler tutuştu!

Hatice'nin yanına bir top mermisi düştü.
Bir tarafa atıldım, o anda can havliyle,
Hatice'ye bakındım, bir hayâlet hâliyle.
Tüfeğimi alarak hemen yanına koştum.
Sanki bir kâbustaydım ölgün, baygın, sarhoştum.
Eline dokununca kalbim yine yanmıştı!
Hatice'nin pâk rûhu Hakk'a kanatlanmıştı.
O an bir cinnet geldi din garip, vatan garip,
Çan garip, canan garip, şu yerde yatan garip...
İrkilerek uyandım bu cinnet ahvâlinden,
Rabbime el kaldırdım bir şehidin elinden:
Ey Rabbimiz! Artık gör, milletin ahvâlini;
İslâm'ın son kalesi, memleketin hâlini...
Bir önlem almak gerek, yok mu sana nazımız?
Ne kadar az olsa da duamız, niyazımız...
Bir çıkış yolu göster, yoksa gidiş çok fena.
Memleket diz çökmede bugün mel'un düşmana.
Ama bu milleti sen imân üzre var ettin,
Hem bu iltifat ile İslâm'a Hünkâr ettin.
Olur mu, şimdi böyle çöküşünü izlemek?
Gelmez mi, göklerinden ya Hızır ya bir melek?
Ki bu kötü gidişe mübarek bir el atsın,
Kararan ufkumuzu nûr ile aydınlatsın.
Duamı kabul eyle, yok senden başka eman;
Ne olur bir cevap ver, aman Ya Rabbi aman!
O an bebekten bir ses yükseldi, inga ingaa...
Ölmemişti yavrucak, düşmüştü bir çukura.
Hemen yavruyu alıp koştum, girdim sipere.
Sağnak sağnak düşmeye başladı toplar yere.
Siperde bir kaç saat düşüncelere daldım.
Açlıktan bitkin yavru ağladı, bakakaldım.
Yanımda ne süt ne su ne can verecek bir şey...
Böyle mi olacaktı? Ey, büyük Allah'ım ey!
Bir zamanlar mazluma kol kanat geren millet;
Bugün mazlumdan mazlum, ne olursun yardım et!
Bir köşede gözlerim bir er torbası gördü.
Hemen baktım içine, kuru bir ekmek vardı.
Ekmeği çiğneyerek yumuşattım, ıslattım.
Yavrucağın minicik dudağına uzattım.
Küçük bir küçük lokma, ey yavrucak, hadicek;
Ne olursun yeyiver, bugün sana can gerek!
Yaşa ki yaşatasın ecdadının yâdını,
Yaşa ki yüceltesin milletin adını.
Çünkü şu garip millet evladından el ister,
Yaşa ki zâlimlere Hakk'ın gücünü göster!
Küçük bir küçük lokma, ey yavrucak, hadicek;
Ne olursun yeyiver, bugün sana can gerek!
O an bir mucize ki, yüreğim aydınlandı.
Küçük yavru ekmeğe elleriyle uzandı.
O minik lokmaları götürmedeyken tek tek;
Can geldi bedenine, benzine betine renk.
Bense bu mucizeye şâhid olurken o an,

Allah'ın kudretine şahiddim ayan beyan.
Bebek yedi ve doydı, yüzü gülücük doldu;
Bu gülücük gönlümde zafere ümit oldu.

Biz bu hâdiseleri yaşıyorken an be an,
Bir nidâ yükselmişti şanlı günlerden kalan.
Bir nidâ ki; göklerde Allah Allah sesleri!
Bir nidâ ki; doldurdu âlemi akisleri.
Bir nidâ ki; düşmanı sardı onun korkusu,
Bir nidâ ki; birleşti yerin, göğün ordusu.
Bu büyük kutlu ordu hücum ederken tuhaf,
Yenilmez sanılanlar kaçıyorlardı saf saf...

(Ankara 2012-2014)

Kaan Yıldız

Kalmaz

Baba gider, arkasından ana da kalmaz!
Viran olur bağ-u bahçe, bina da kalmaz...
Aşık yolcu maşuk ise han-u cihandır.
Yolcu gelir, yolcu geçer hana da kalmaz.

Her şeyi bir törpü gibi daim yer zaman,
Başına neler getirir yavrum gör zaman,
Başı dik burnu havada var gez bir zaman;
Şunu bil ki, bu güzellik sana da kalmaz.

Gönlüne giren herkesi yardır zannetme,
Bu divane zaten elde vardır zannetme!
Bana bunca ettiğini kârdır zannetme,
Edilenler gelir başa yana da kalmaz.

Yaşadığın yar gönlünü yorar, gün gelir;
Yüzü hatlar, saçı aklar sarar, gün gelir;
İnsan o eski demleri arar, gün gelir;
Kan çekilir, beden ölür, cana da kalmaz.

Ömrünün kıymeti yoktur yavrum kıl kadar,
Hayatın rüzgar önünde hükmü kül kadar,
Biri çok yaşadı yüz yıl, yüz on yıl kadar;
Süleyman'a kalmadı ki ona da kalmaz.

Dünyada ölümsüz olan aşktır, bil yeter!
İnsanın başın yemeye sade dil yeter.
Gidiyorum, bir kerecik bana gül yeter.
Sana sefa... Cevr-ü cefa bana da kalmaz...

Kaan Yıldız

Keşke Bir Dayım Olsaydı

Bürokrasinin başında keşke bir ay'ım olsaydı.
Şu torpil'i öldürmeye bir ok bir yayım olsaydı.
İltimasın şanı büyük, tahsilin namı yok burda.
İki diploma yerine keşke bir dayım olsaydı(!)

Kaan Yıldız

Kıssadan Hisse

Şayet ben bir şairsem ki şairlik sabır, kanaat...
Kıssayı nazma çevirmek... Epeyce büyük zaanaat.
Elimizden geldiğince bu işte sebat eyledik.
Sadi'nin bir kıssasını size nazm ile söyledik.

Bir kıssa ki anlayana büyük hisse atamızdan.
Bir kıssa ki vesiledir, dönmek için hatamızdan.
Bir kıssa ki rehber olur, tüm gönlüyle okuyana.
Bir kıssa ki emelimiz haktır bu kıssadan yana.
Bir kıssa ki onda sonsuz nimetin şükrü bulunur.
Bir kıssa ki Şirazi'den şöyle rivayet olunur.

Bütün ömrüm boyunca ben yokluğa hiç aldırmadım.
Şükürsüz nankörler gibi Rabbime baş kaldırmadım.
Yalnız bir gün ayağımda ne ayakkabı ne çarık...
Zemin diken, taşla dolu, benim tabanlarsa yarık.
Gidiyorum düşe kalka, sırtımdan terler akıyor.
Çevremde gelip geçenler, tuhaf gözlerle bakıyor.
İki adımda bir durup ayağımda taşla, diken...
Seçe seçe yürüyorum, menzile az kalmış iken.
Ne cebimde metelik var ne karşı gelecek bir şey.
Zâlim felek, ne olurdu, bir çift çarığım olsa, ey!
Çok mu şey istedim senden, ne bu alnımdaki yazı?
Eller çoklukla övünür, ben bulamam dahi azı.
Düşe kalka yoldan böyle, giderken bitkin, yeisle;
Felekteki gaddarlıktan, vefasızlıktan bahisle;
O an geldi içerimden büyük bir isyan nalesi.
Kendimi toparlayarak dedim, 'bu Şeytan hilesi.'
Şükür ki kalpte iman var şehrin camiine varıp;
Başımdaki peştemalı kanlı ayağıma sarıp;
Çabucak bir çeşme bulup bu hal ile abdest aldım.
O yaralı ayaklarla Kûfe camiine daldım.
Namazla bir nebze olsun unutmak için dertleri.
Göz ucuyla yoklar iken cemaatteki fertleri.
Ön safta namaza durmuş bir garibana takıldım.
O an bütün benliğimle yere yığıldım, çakıldım.
Ben ayakkabım yok diye etmişken kendimi heder.
Ayaksız bir adam gelmiş Rab'bisini sena eder.
Başımı kaldıramadım bu utançla uzun süre.
Gözyaşlarım akıverdi damla damla o an yere.
O hâlet-i rûhîyeyle Rab'bimi pek çok zikrettim.
Ayağım olduğu için milyon kere de şükrettim.

Kaan Yıldız

Kim Bilir

Gecelerin seherini kim bilir?
Gariblerin değerini kim bilir?
Herkes seni hakir görsün, gam etme.
Allah katında yerini kim bilir?

Kaan Yıldız

Kime Ne Fayda

Ey Kaan sen Rab'binden daim hakikat dile.
Hakikati görmeyen körden kime ne fayda?
Sözün en doğrusunu şâirce ara, söyle.
Doğruyu söylemeyen, erden kime ne fayda?

Gece seccadelere başın koy, eşk'ı ara.
Karanlığa kapılma, dâima ışk'ı ara.
Kalıcı olana bak, ilâhî aşk'ı ara.
Gelip geçici olan yârdan kime ne fayda?

Birini darda gördün... Onu darda bırakma.
Sana bel bağlayanı sakın zorda bırakma.
Sen edebi, iffeti asla yerde bırakma...
Utanıp, kızarmayan serden kime ne fayda?

Başına iş gelirse, sabret, tahammül eyle.
Dâima Hakk'a sığın, daima hakkı söyle.
Elbette bu da geçer... Sanma ki kalır böyle.
Hakk'a yaklaştırmayan şerden kime ne fayda?

Kimsenin karşısında baş eğip, el bağlama.
Zâlimi gördüğünde yüze vur, dil bağlama.
Sen sen ol, bu dünyada harama bel bağlama.
Haram ile edilen kârdan kime ne fayda?

Eğer sen Müslümanşan yenilsen de galipsin.
Köhne dünyaya değil ötelere talipsin.
Her şeye gücü yeten bir Allah'a sahipsin.
Rab'bin bilinmediği yerden kime ne fayda.

Kaan Yıldız

Kimi

Kimi Hakka meyleder kimisi kindar olur.
Kimi batıla sapar kimisi dindar olur.
Kimi Rab için ölür, cennete serdar olur.
Kimi Şeytan'a uyar, ölmeden mundar olur.

Kaan Yıldız

Kork-korkma

Korkma, Allah'tan korkandan,
Gönlünde vicdan olur...
Kork! Allah'tan korkmayandan,
Onda da Şeytan olur...

Kaan Yıldız

Lâıık Görmedin

Ben senin aşkınıla gülşenden geçtim,
Sen bana bir gülü lâıık görmedin.

Ben sana şiirler, şarkılar yazdım;
Sen tatlı bir dili lâıık görmedin.

Ben sana rûhumu yâren eyledim,
Sen dostça bir eli lâıık görmedin.

Ben sana gönlümde bir liman kurdum,
Sen tahta bir salı lâıık görmedin.

Ben sana saçımı süpürge ettim,
Sen sade bir teli lâıık görmedin.

Ben sana bahçemde fidanlar diktim,
Sen kuru bir dalı lâıık görmedin.

Ben sana kalbimde ne yollar açtım,
Sen tozlu bir yolu lâıık görmedin.

Ben sana göklerden rahmet istedim,
Sen kurak bir çölü lâıık görmedin.

Ben sana gönlünce hep "YAŞA" dedim,
Sen bana bir "ÖL"ü lâıık görmedin.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Leyl-ü Mecnûn

Hüsn-ü cemâl-i Leyli'nin Kays'a aklını yitirtir!
Hayal-i çeşm-i dildârın yüreğin titretir tir tir...

Eşkı düşürür dillere, hem dillere hem çöllere,
Börtü böcekli yollara kuma, gubara batırtır.

Sular deryalara revan, Mecnûn sahralara revan,
Baba ukbâlara revan, ona tabipler getirtir.

Ne yapsalar çare olmaz, Mecnûn asla şifa bulmaz,
Kul elinden bir şey gelmez, "buna çare yok" dedirtir.

Baba verir kararını, ümit eder yararını,
Dinleyip âh-u zârını, onu Kâbe'ye götürür.

Mecnûn ilkin namaz kılar, sonra Hakk'a niyâz kılar,
"Razıyım" der, cevâz kılar, son ümidi de bitirtir.

Yâ Rab, eşkım artır nola; eşktan gayrı var, yok ola!
Kays'ı öldür, Mecnûn kala, Leyli'ye adım yetirtir.

Leyli duyar, cünûnunu; görmek ister Mecnûn'unu.
Çölde görür durumunu, dizin dibine oturtur.

Leyli buna dayanamaz, yanmak ister de yanamaz!
Dalar dalar uyanamaz, sonsuz uykuya yatırtır.

Mecnûn koşar mezarına, Gül kavuşur Hezâr'ına! ..
O dahi çıkmaz yarına, eşkı bekâda bitirtir.

Kays: Mecnûn'un asıl adı
Hüsn-ü cemâl: Yüz güzeliği
Hayal-i çeşmi-i dildâr: Yârin gözlerinin hayali
Eşk: Aşk
Gubar: Toz, toprak
Derya: Deniz
Sahra: Çöl
Ukbâ: Uzaklar
Revan: akmak, akar
Âh-u zâr: Aşk acısıyla inleme
Niyâz kılmak: Yalvarmak
Cevâz kılmak: Onaylamak
Cünûn: Aşktan dolayı delirmek
Hezâr: Bülbül
Bekâ: Ölümsüzlük, sonsuzluk

Kaan Yıldız

Lisan-ı Hal

Minare elif (□), kubbe he'dir (□), cami ah (□□).
Lisan-ı hal iledir, Hazreti Allah (□□□□)(cc).

Kaan Yıldız

Madencinin Son Günü

Değince eline kömür karası,
Bembeyaz parmaklar uzanmaz ona.
İçini acıtır gönül yarası,
Talihin gülmedi sevdâdan yana.
Helaldi, aldığı ekmek parası;
Yârini verdiler bir başkasına.

Ağla anam ağla, bu gün gam günü;
Ağla, bugün madencinin son günü.

Gün mü gördün sanki, koca dünyada;
Kaderin ezelden yazılmış kara.
Bir murat mı aldın, kara sevdâda;
Mutluluk beyazdı, yakışmaz sana.
Sevenler hiç ölmez sanıyordun ya,
İşte düştün sen de şu topraklara.

Ağla anam ağla, bu gün gam günü;
Ağla, bugün madencinin son günü.

Aşkın tarifini tekrar yapsınlar;
Sen bu diyarı terk ederken daha,
Paraya tapanlar, bırak tapsınlar;
Kara bahtın gibi gözlerin kara.
Sevdiğini ardın sıra kapsınlar,
Havaleyle, sen her şeyi Allah'a.

Ağla anam ağla, bu gün gam günü;
Ağla, bugün madencinin son günü.

Sabahın güneşi değmesin çoktur,
Çamurlu çizmeler yakışır sana.
Gecenin ardında bir gündüz yoktur,
Ay ışığı dahi küs nazarına.
Yüzün güleç; ama gönlün buruktur,
Haydi! Kazmayı vur sen mezarına.

Ağla anam ağla, bu gün gam günü;
Ağla, bugün madencinin son günü.

Güller büyütürsün, sen yüreğinde;
Güller büyütürsün, kömürden bozma.
Ferhâd'ın kuvveti var bileğinde,
Ölüme yol olur vurduğun kazma.
Kara bir nefestir yâr kulağında,
Yüzüne örtünen o beyaz yazma.

Ağla anam ağla, bu gün gam günü;
Ağla, bugün madencinin son günü.

Şen şimdi öldün ya belki bilmezsin!
Ölünce arkandan giyerler kara.

Kara haberin her yere yayılır,
Çabucak ulaşır sevgili yâra.
Baba ocağına bir ateş düşer,
Analar, bacılar kor ağıtlara.

Ağla anam ağla, bugün gam günü;
Ağla, bugün madencinin son günü.

(Ankara 2014)

Kaan Yıldız

Minareden Yükselen Şiir

Nâbî'yi bilmeyen yoktur, o ki Sultanü'ş şuara...
Resûlün hasreti ile yanıp tutuştu bi'ara.
Hacc'ül Haremeyn'in olmak için çok kere aht etti.
Ravza-i pâk-i Nebî'ye yüzün sürmeye ceht etti.
Kaç gecenin seherinde Vâreden'e el açarak,
Gözünden akan yaşları seccadelere saçarak;
Tüm yolları bağlayana, arzusunu izhâr etti.
Ağlayarak, sızlayarak, çok zaman intizâr etti.
Samimi bir niyet ile kalpten geçen olur makbul,
Hak Teâlâ böyle bir gün duasını etti kabul.
Rızâ-yı İlâhî varsa engeller kalkar aradan,
Sonu gelmez rahmetiyle açar yolları Yaradan.
Nihayet Haccın yolunda bir kâfile tertib oldu.
Ricalden refikler ile Sultan Nâbî terkib oldu.

Gidiyordu o Habib-i Kibriyâ'nın huzûruna,
Gidiyordu hayret ile vuslatının sürûruna.
Gidiyordu yüreğinde tarifi olmayan hisler...
Gidiyordu hayalinde Aşk-ı Nebiden akisler.
Gidiyordu âlemlere rahmet olanın kabrine,
Gidiyordu kapılmadan sultanlığının kibrine.
Gidiyordu gönüllerin aydınlığına, ışk'ına!
Gidiyordu Mecnun misli biricik Leyl-i Aşk'ına.
Uzadı yollar uzadı deli gönül harâb oldu,
Sineye düştü ateşi yürek yandı kebâb oldu.
Yol boyunca gözyaşları bir lahzâ olsun dinmedi,
Çâğ-ı hüzzâmın tahtından Nâbî hiç bir dem inmedi.

Bu hâletle geçti zaman, kervan bir noktada durdu;
Menzile bir adım kala kervancılar çadır kurdu.
Paşalardan biri ile Nâbî bir çadırda kaldı,
Ne gönlündeki vecd dindi ne de gözü uyku aldı.
Yolculuğun zahmetinden hayli yorgun olan paşa,
Bir kütük gibi uzandı, sarığını koyup taşa.
Uzuvlarını dört yana intizamsız salıverdi,
Daha uzanmada iken yarı yolda dalıverdi.
Sanki son uykusu gibi bir ölü hissiyle yattı,
Gayr-ı edeble ayağın Kutlu Belde'ye uzattı.
Bu hâli gören Nâbî'nin gözünün önü karardı.
Nefesi kesildi âhir, yüzünün benzi sarardı.
Büyük bir teessür ile sine-i çâkı büküldü.
Sonra gayr-ı ihtiyârî dilde şu sözler döküldü:

[Sakin terk-i edebden kûy-ı mahbûb-ı Hudâdır bu]
[Nazargâh-ı ilâhidir Makâm-ı Mustafa'dır bu]

[Felekde mâh-ı nev Bâbü's-Selâm'ın sîneçâkidir]
[Bunun kandîlî Cevzâ matla-ı nûr u ziyâdır bu]

[Habîb-i Kibriyâ'nın hâbgâhıdır fazîletde]
[Tefevvuk kerde-i Arş-ı Cenâb-ı Kibriyâ'dır bu]

[Bu hâkin pertevinden oldu deycûr-ı adem zâil]
[Amâdan içti mevcûdât çeşmin tûtiyâdır bu.]

[Mürâât-i edeb şartıyla gir Nâbî bu dergâha]
[Metâf-ı kudsiyândır busegâh-ı enbiyâdır bu]

Bu sözleri duyan paşa doğruldu, kalktı yerinden;
Manasız donuk gözlerle, sarsıldı bir an derinden.
O ahvâle düştüğüne yüksünerek bizâr etti,
Yaptığından utanarak kabahatin izhâr etti.

Sabahın ilk ışıkları, Medine-i Münevvere...
Namaza hazırlanırken Nâbî başın koydu yere.
Sanki bin yıl ertelenmiş bir visalin eşiğinde,
Başı toprakta değil de bahtiyarlık beşiğinde.
Annesine kavuşan bir çocuk gibi sürûr saçtı,
Nûr-Ravza-i Mutahhara Nâbî'ye âgûşun açtı.
Yüzünü, gözünü sürdü; taşlarına, toprağına...
Özlemle, hasretle baktı; ağacına, yaprağına...
Şimdi akıyor derinden saadetin gözyaşları.
Akar iken ıslatıyor hem toprağı hem taşları.

Yaklaştı sabah namazı, Nâbî ezanı bekledi,
Derken müezzîn ezana onun nazmını ekledi.
Yükseldi minârelerden Aşk-ı Nâbî'nin naatı,
Titretti bütün zemini, yankılattı semevâtı.
Cadde, sokak bu muazzam şiir ile çalkalandı.
Bütün zemin aşka doydular, Arş-ı âlâ halkalandı.
Nâbî'ye bir cezbe geldi, engel olamadı, coştular!
Düşe kalka, aygın baygın cezb ile hatîbe koştular.
Söyle ey hatip Rabbinin, Peygamberinin aşkına.
Nereden duydun bu nazmı, beni döndürdün şaşkına?
Ben bu nazmı yolda yazdım, kendime yoldaş edindim.
Kimse ile paylaşmadım, gönlüme sırdaş edindim.
Söyle ey hatip Rabbinin, Peygamberinin aşkına.
Nereden bildin bu nazmı, beni döndürme şaşkına?

Müezzîn Nâbî'ye bakıp: Ey, gelişi kutlu olan!..
Ey, dünyâsı elem dolu, ahireti mutlu olan.
Müjdeler olsun, Habîbin sevgisine mazhâr oldun.
Fahr-i Kâinat-Nebinin övgüsüne mazhâr oldun!
Dün gece rüyama geldi, Âlemlerin Efendisi!..
"Ümmetimden Nâbî derler, yarın gelecek kendisi.
O hem aşkın hem özlemin hem edebin timsâlidir,
O peygamber sevgisinin en müstesna misâlidir.
Onu kendi şiiriyle karşılayın, tâzîm edin.
Minârelerden sesleyin, siz bu işte azîm edin."
Dedi ve büyük vakarla bize bu emri buyurdu;
Pek kutlu bir misâfirin geleceğini duyurdu.

Nâbî bu sözlerlerden sonra cünûn ile feryâd etti.
Fer kalmadı dizlerinde kubr-u hâke biyât etti!
Akl-ı mestâneler gibi bağrını çâk çâk eyledi,
Kendini taşa, toprağa şevk ile ilhâk eyledi!
Nebinin bir sözü ile kurtulmuşlardan sayıldı.
Nâbî bu ahvâl içinde yere düşerek bayıldı!..

Kaan Yıldız

Muhtacım Gözlerine

Bir acayip derde düştüm, şifayı kimden bulam?
Tabibim, sevgilim, yârim; bir ilaç ver kurtulam.
Ben de sen gibi Hüda'nın yarattığı bir kulam,
Medet ey sevgili medet, muhtacım gözlerine!

Olduğumdan beridir ben de bu aşka müptela,
Başımdan eksik olmaz hiç musibet türlü bela!..
Bu eza, bunca cefalar... Reva mıdır ki kula?
Medet ey sevgili medet, muhtacım gözlerine!

Kapılmışız, gidiyoruz dünyanın ziynetine;
Katlanırız onun için her türlü mihnetine,
Yol kısa, menzil yakındır akıbet zulmetine;
Medet ey sevgili medet, muhtacım gözlerine!

Dakika geçmek bilmiyor, yar o günden beridir.
Gözüme uyku girmiyor, neden, dünden beridir?
Gönlünde vicdan olanlar elbet senden beridir!
Medet ey sevgili medet, muhtacım gözlerine!

Gönül kor gibi yanarken bu denli maşuğuna,
Pervane de böyle yanmış Şem'inin ışığına,
Yaradan'ın hakkı için gel, kıyma aşığına!
Medet ey sevgili medet, muhtacım gözlerine!

Ey Kaan, bir şeyden korkma çile sana yar iken,
Pençe-i aşka düşene dünya zaten dar iken,
Yeis bir kula yakışmaz elbet Allah var iken;
Medet ey sevgili medet, muhtacım gözlerine!

Kaan Yıldız

Nedendir

Leyli gözlerine kandığım dilber!
Kırdın kalbimi kaç defa, nedendir?
Mecnûn gibi her dem yandığım dilber!
Bana bunca cevr-ü cefâ nedendir?

Sevdamı taşımak sana yük müydü?
Kırdığın kalbime merhem yok muydu?
Sen de beni biraz sevsen çok muydu?
Olamadın derde şifâ, nedendir?

Verdiğin sözleri asla tutmadın!
Şu gönlümü hiçbir gün avutmadın!
El elimden tuttu da sen tutmadın!
Yoktur sende ahde vefâ, nedendir?

Aşka düşen huzur bulmaz, demişler;
Seven gözden ırak olmaz, demişler;
Söz fitneden geri kalmaz, demişler;
Uyup gittin kem-i lafa, nedendir?

Şimdi yollar ayrı, yollar aralı.
Ey, bugün gönlümün uzak maralı;
Ben acı çekerim gönlü yaralı,
Sen sürersin zevk-u sefâ, nedendir?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Nesin

Gözler yıldız, kaşlar hilal, yanak al...
Bayrak mısın, vatan mısın, yâr mısın?
Gerdan beyaz, dudak kızıl, ağız bal.
Ayva mısın, kiraz mısın, nar mısın?

Bir bakışla akla tesir edersin.
Gözlerine beni esir edersin.
Anlayamam, nasıl iksir edersin.
Peri misin, cadı mısın, sır mısın?

Gülüşünle açar gönül gülleri.
Kokun bir hoş eder esen yelleri.
Kin bakışın yaralıyor dilleri.
Basit misin, kolay mısın, zor musun?

Bir görünür, bir kaybolur, gidersin.
Beni dertten derde dernak edersin.
Tek başına delirmeme yetersin.
Hayal misin, gerçek misin, var mısın?

Yokluğunla yaşıyorken ben kışı.
Yüreğimi yakar aşkın ateşi.
Bulunur mu bu yakışın bir eşi.
Alev misin, volkan mısın, kor musun?

Sana olan sevdami hiç bilmezsin.
Bir gün olsun gözyaşımı silmezsin.
El aleme güler, bana gülmezsin.
Gada mısın, bela mısın, şer misin?

Ne olursun artık sen de gör beni.
Anla artık seni gerçek seveni.
Allah için seviyorum ben seni.
Bakar mısın, görür müsün, kör müsün?

Kaan Yıldız

Neye Yarar

Sevdiceğim, sen şimdi yoksun gayrı yanımda.
Bâğ-ı gülşen yeşersin, açsın Gül, neye yarar?

Dîvâne gezen Bülbül îlan-ı aşk eylesin,
Âb-ı aşk kevserini içsin Gül, neye yarar?

Ebr-i nîsân bâğbanı cezbetsin her bir canı,
Kurulsun aşk dîvânı, geçsin Gül, neye yarar?

Gülşende cümle çiçek rayihalar sürünsün,
Misk-i amber reyhânın saçsın Gül, neye yarar?

Hem yârden hem yârenden azadeyim, uzağım.
Bülbül'ü kendine eş seçsin Gül, neye yarar?

Sen âşiğa kayıtsın, aşka bivefâ iken;
Bülbül için gülşenden göçsün Gül, neye yarar?

Gidişinin ardından karalar bürünürüm,
Al kumaştan libasın biçsin Gül, neye yarar?

Firâkınla, hicrinle her lahza sürünürüm;
Bülbül'ün kollarında uçsun Gül, neye yarar?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Neyledi Beni

Bir cevr-i veda ile harab eyledi beni!
Süzgün süzgün bakışı türab eyledi beni!
Hiç mi kıymetim yoktu ah yârin nazarında,
Bak şu yarattığına Ya Rab n'eyledi beni!..

Kaan Yıldız

Neyleyim

Ben Mecnun'um sevdiğim sen, başka Leyla'yı neyleyim.
Felek sarmış seni başa, başka belayı neyleyim.
Mah cemalin aklım alır, endamın öldürür beni...
Selâm olur bir bakışın, başka selâyı neyleyim!

Kaan Yıldız

Olan Olur

Bu dünyaya çok güvenme!
Bir gün gelir yalan olur.
Mal ile mülkle övünme!
Sen gidersin talan olur.

Gün de geçer, yıl da ay da;
Ömür bir ok kalmaz yayda.
Yüz yıl uça da ne fayda!
Bir menzilde kalan olur.

Yer-yurdum, postum var, deme;
Mey dolu destim var, deme;
Sevdiğim, dostum var, deme;
Ardın sıra gülen olur.

Yıllar üstüste dökülür,
Yüzünün ferî çekilir,
Belin, bileğın bükülür;
Bir gül gibi solan olur.

Harman benim diyen, ahmak;
Ferman benim diyen, ahmak;
Devran benim diyen, ahmak;
Devran döner, olan olur.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Olmasaydı

Olmasaydı, ilk bakışın günahı olmasaydı.
Yüzünde bu günahın felahı olmasaydı.
Sana gönül vermeye en son ben meylederdim.
Gözlerinde bahtımın siyahı olmasaydı!..

Bulamadım ben sende bir kez ahde vefayı.
Dertlere düçar oldum sen sürerken sefayı.
Çeker miydim sanırsın bunca cevr-ü cefayı;
Elinde güzelliğin silahı olmasaydı.

Ne olurdu peşinde bir pervane olaydım.
Aşkının ateşinde yanıp yanıp kalaydım.
Dizlerine baş koyup rüyalara dalaydım.
Seni gördüğüm düşün sabahı olmasaydı.

Ben de bilirdim elbet çok gönüller yakmayı.
Ağlayanın yüzüne gülüp gülüp bakmayı.
İncitmeyi, üzmeyi, kırıp, döküp, yıkmayı.
Bu işin bir mizanı, berzahı olmasaydı.

Ağlamaktan ne çıkar, insan hergün dövünür.
Kimi güzel söz söyler, kimi zaman sövünür.
Şâirane sözlerle gönül nasıl avunur.
Kaan'ın yüz feryadı, bin ahı olmasaydı.

Sen hangi yöne gitsen ben peşinden giderdim;
Mecnun gibi semtini, mahallenı güderdim.
Sen yoksun diye çoktan bu cana kast ederdim!
Hayatın bir sahibi, Allah'ı olmasaydı.

Umrunda olmasın hiç sen gönlünce gül, yaşa.
Gelmeyince bilinmez kaderde olan başa.
İnsan vurulur mu hiç günahkar bir bakışa.
Bakışında kaderin izahı olmasaydı.

Olmasaydı, ilk bakışın günahı olmasaydı.
Yüzünde bu günahın felahı olmasaydı.
Sana gönül vermeye en son ben meylederdim.
Gözlerinde bahtımın siyahı olmasaydı!..

Kaan Yıldız

Olmaz

Daima Hakk'a et sen müracaatın,
Müracaatı kula etmek yeğ olmaz.
Kimseden bekleme dünya hacatın,
Elin çapasıyla bostan bağ olmaz.

Yoldan çıkıp Şeytan yolun tutanlar,
Doğruyu yanlış kasıp katanlar;
Hak kelamın dilden yere atanlar,
Yaşarım sansa da bil ki sağ olmaz!

Şu dünyada olma düzeni bozan;
Var, iki tarafta bunları yazan;
Dünyada rızkını çalışıp kazan;
Elin getirdiği aşta yağ olmaz.

El balına tamah etme, sirke yut!
Helale haramı katmayı unut.
Evlatları helal dairede tut.
Haram yiyen zade kati beğ olmaz.

Her işinde Allah rızasın gözet.
Şeytan hilesin boz, nefsi dümdüz et.
Ne kendini öv ne de bir tek söz et.
Küçük bir tümsekten asla dağ olmaz.

İflah olmaz aş haramı katan!
Elbet vardır bunu gören Yaratan.
Kuldan utanmazsan Allah'tan utan!
Her iki dünyada yüzün ağ olmaz.

Ey Kaan, Hak'tan kork, bele sahip çık.
Harama uzatma, ele sahip çık.
Müslüman kardeştir, dile sahip çık.
Kardeşin ardından gıybet, koğ olmaz.

Kaan Yıldız

Olmaz mı

Kurbânın olam, bastığın yer üstüne ser beni;
Sen gideli hep çağırır, o bastığın yer beni.
Korkarım ki bu ayrılık öldürecek, yâr beni;
Bir kerecik geliversen düşlerime, olmaz mı?

Kıyma bana, seni benden daha fazla seven yok;
Seni benim kadar yâda, meç eyleyip öven yok.
Ardın sıra âh âh, diye şu bağrını döven yok;
Bir kerecik geliversen düşlerime, olmaz mı?

Bu yaptığın az iş değil, dokunuyor kanıma.
Bilmiyorum, kastın mı var bu genç yaşta canıma?
Kâbusum oldu geceler, gelmiyorsun yanıma.
Bir kerecik geliversen düşlerime, olmaz mı?

Ben Kerem'im, anlasana, seni Aslı görürüm;
Görmediğim her saniye gönlü yaslı görürüm;
Gözüm yaşı hiç kurumaz, ondan puslu görürüm;
Bir kerecik geliversen düşlerime, olmaz mı?

Hiç mi itimadın yoktu; hatırama, yâdıma?
Bir kez olsun karşı seda etmedin feryâdıma,
Hiç olmazsa rüyâlarda yetişsen imdadıma,
Bir kerecik geliversen düşlerime, olmaz mı?

Sen gideli her şey eksik her şey boş her şey yarım,
Bir melamet tutsağyım; yorgun, kırgın, bîzarım...
Şu hayatta ümidim yok, düşlerde ümitvarım.
Bir kerecik geliversen düşlerime, olmaz mı?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Ordu Duası

Biz yurdun Arap'ı, Türk'ü, Kürt'üyüz.
Çöllerin aslanı dağın kurduyuz.
Peygamber'den müjde alan orduyuz.
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Göklerde ebâbil kuşların ile,
Kurşundan tesirli taşların ile,
Hem açık hem gizli işlerin ile,
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Dinine inanmış bunca Müslüman,
Küffârın elinden kan kusuyor kan!
Yetiştirdi yiğitler sen eyle eman!..
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Seni sena eden sözler hatrına,
Kanlı yaş akıtan gözler hatrına,
Secdeye kapanan yüzler hatrına,
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Düşmanın emeli kan ve gözyaşı...
Çoluk çocuk demez; keserken başı!
Bir tek Mehmed yürür onlara karşı,
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Zalimin elinden dünya perişan.
Kuklalar hep suskun, yoktur karışan.
Bismillah, diyerek alırken nişan;
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Adı Batı olan şu medeniyet...
Şeytan'ın ordusu kahpe zihniyet,
Dinine saldırır... Yok mu inayet?
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Sırtlanlı dağların son kurdudur bu,
İslam'ın direği, son yurdudur bu,
Dinini savunan son ordudur bu!
Ordunu yardımsız koyma Allah'ım.

Kaan Yıldız

Öğretmen

Şahsiyet vermezsen küçük kurduna,
Kimliksizler gelir sızar orduna.
Adam yetistirmez ise öğretmen;
Düşman yetiştirir kendi yurduna!..

Kaan Yıldız

Sana

Kainat hastanedir, hastadır cihan sana.
Gördüğünde ölmezse bayılır insan sana.

Padişah olsa eder yer ile yeksan tahtı,
Yüz görümlüğü eyler tacını sultan sana.

Aşkına düşmüşlerin bahtı kara yazılır,
Varsın kara yazılsın, fedadır Kaan sana!

Kaan Yıldız

Sana da Kalmaz

Şunu bil ki sevdiğim, hayat hep böyle olmaz.
Sanma baharın geçmez, sanma güllerin solmaz.
Güvenme hiç kendine, bugün güzelsin diye.
Yusuf'a kalmayan taht elbet sana da kalmaz!

Kaan Yıldız

Sebep Ne

Ey, bağrına hançeri vurup giden zâlim yâr;
Ağyâr ile her daim el elesin, sebep ne?
Ben senin yokluğunda hicran ile dolayım,
Sen bana bunca sene kin dolasın, sebep ne?

Yıllarca ardın sıra dönüp dönüp dururken,
Sana sadakatimi dinim gibi korurken,
Aşkın için kendimi ben zincire vururken,
Sen bu münâfıklıkla hür kalasın, sebep ne?

Çiğ idim ateşine yakıldım, pişkin oldum;
Kimi bir garip derviş kimi bir düşkün oldum,
Ben seni kaybetsem de İlâhî aşkı buldum,
Sen bugün Şeytânlara kul kölesin, sebep ne?

Bir visâlin uğruna her şeyimi vermişken,
Şu dîvâne gönlümü ardın sıra sürmüşken,
Ben aşkın meclisinde kemalâta ermişken,
Sen o aşüftelerle kol kolasın, sebep ne?

Seni her an rûhumla duyar duyar düşlerim,
Aşkını dantel gibi yüreğime işlerim,
İsmi anar iken hep duayla başlarım,
Sen bana beddualı dil olasın, sebep ne?

Gönül mahkûm olunca senin gibi zâlime,
İnfazıma yetecek ettiğin tek kelime.
Cellat bile acırken bu biçâre hâlime,
Sen beni öldürmeye yol bulasın, sebep ne?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Secde

Ezânlar titretirken arşın direklerini,
Bir heyecan kuşatır mü'min yüreklerini.

Bölük bölük ilerler hepsi aynı nizâmda,
Toplanır tüm gönüller bir mukaddes mîzânda.

Yaradan'ın adıyla! Başlar büyük yolculuk;
Gönül çeşmelerinden nûr akar oluk oluk.

O nûrun akisleri doldururken dört yanı,
Nice tarifsiz duygu kuşatır her bir canı.

Kalpleri sarmadayken ya korku ya da sürûr,
Mü'min bu haşyet ile dimdik namâza durur.

Kıyâm, kırâet, rükû hepsi rûhu temizler;
Hakk'a sevdâlı gözler, artık vuslatı gözler.

Ardından bir tekbîrle serilir nice beden,
Allah'ü Ekber, Ya Rab! Büyüksün, diyerekten.

Eğilir, bükülür O Rabbinin huzurunda;
İnsan en büyüktür en küçük olduğu anda.

Zaman, mekân bir yerden sonra artık son bulur;
Dünya ayakaltında yer ile yeksan olur.

O arşın kapıları açılır perde perde,
İnsanın elif iken vav'a döndüğü yerde.

Bir huşû ki; kuşatır sevdâlı gönülleri,
Bir huşû ki; yürekten Hakk'î söyler dilleri.

Bir huşû ki; kalplerde ne can kalır ne canan,
Bir huşû ki; ne hayat ne ölüm ne de mîzân...

Kalb-i selim mü'min'in gönlünde hep O vardır,
O meftun gönüllere her şeyden özge yârdır.

Yürek O'nunla çarpar, kan O'nunla dolaşır,
O secdenin mimarı Mabuduna ulaşır.

Bir efsunlu âlemin içine girmiş gibi;
Kalpler feraha erer, visâle ermiş gibi.

Bezm-i ezelden beri süren hasret son bulur,
O an insan Rabbiyle vahdet-i vücût olur.

Bir vuslat teheyyücü dolar tüm gönüllere,
Bir muhabbet havası hâkim olur dillere.

Kimin ne derdi varsa o sînede arz olur,

O kubbenin altında her dertli devâ bulur.

Su serpilir, yüreğın yangınına, külüne;
Su serpilir, dermansız dertlerin kandiline.

Su serpilir, kalpleri yoran ne müşkül varsa;
Su serpilir, kurumuş dudaklar su ararsa.

Artık cümle âlemin kesreti tekbîrdedir,
İnsan hayâlden, zandan azade bir yerededir.

Erer kim yapsa onu kurtuluşa, felâha;
Yol alır her bir mü'min secde secde Allah'a.

(Celle Celâluhu)

Ankara 2014

Kaan Yıldız

Sen Müslüman Türk Gencisin

Ey, Müslüman Türk genci dön artık dön özüne,
Cihan mülkü dar gelsin Yavuz gibi gözüne!
Gemileri yürütsün ordular tek sözüne...
Sen Müslüman gencisin, kurtul artık bağlardan.
Selam yolluyor Fatih sana kutlu çağlardan.

Kahpe dünya ülkünü yarına sarkıtmasın,
Zamanın namertliği gönlünü ürkütmesin,
Düşmanların çokluğu seni hiç korkutmasın.
Çakal sürülerine yeter elbet bir aslan!
Sana muştular verir Malazgirt'ten Alparslan.

Nizam-ı alem için kıtalar aştı atan,
Tüm yollar Kızıl elma tüm kainattır vatan...
Senden başka var mıdır dünyaya değer katan?
Sen Müslüman gencisin, hamurun Türk özünden.
Ertuğrul oğlu Osman öper iki gözünden.

Çıktığın kutlu yoldan eğlemesin seni yar,
İnsana ülküsünden daha özge yar mı var?
El verir ötelerden sana Hüdavendigâr.
Bir an bile düşünme, vur kılıcın çınlasın...
Allah Allah... Sesiyle bütün dünya inlesin.

Ayasofya'nın ruhu, Kudüs'ün süruru sen...
Düşmanların korkusu, dostların gururu sen;
Tüm mazlum coğrafyanın biricik umuru sen...
Yeni bir fetih için gereken taze bir kan.
Ötelerden gel diyor sana Abdulhamid Han.

Asla leke sürme sen ecdadının yadına,
Nerde bir düşmüş varsa koş yetiş imdadına,
Tüm zalimlere dur de, Yüce Allah adına!
Allah için sen varsın, mazlumları güden sen.
Zalimlerin üstüne Yıldırım'ca giden sen...

Esaret Türk'e ölüm, bilsin bunu her doğan.
Zinciri kabul etmez anasından hür doğan.
Zulme boyun eğer mi senin gibi Erdoğan.
Kopar zincirlerini yeni seferler için...
Ecdat seni bekliyor kutlu zaferler için.

...

Ey, Müslüman Türk genci dön artık dön özüne,
Cihan mülkü dar gelsin Yavuz gibi gözüne!
Gemileri yürütsün ordular tek sözüne...
Sen Müslüman gencisin kurtul artık bağlardan.
Selam yolluyor Fatih sana kutlu çağlardan.

Kaan Yıldız

Seni Böyle Sevende

Dertsizdim, derde düştüm;
Seni böyle sevende.
Sevdânla yandım, piştim;
Seni böyle sevende.

Boştum, hasretle doldum;
Aşktan sararıp soldum,
Kaan'dım, köle oldum;
Seni böyle sevende.

Karaya döndü bahtım,
Yıkıldı tacım, tahtım;
Bozuldu sözüm, ahtım;
Seni böyle sevende.

Açıldı gönül yaram,
Bir merhem yok ki saram,
Yaşamak oldu harâm,
Seni böyle sevende.

Gönlüme girdi adın,
Sana nasıl susadım!
Duyulmasın sus adım,
Seni böyle sevende.

Göz göze geldik senle,
Birazcık beni dinle,
Aşkından bittim, anla!
Seni böyle sevende.

Bakıştık orda öyle,
Ne olur, bir şey söyle!
Bırakma beni böyle,
Seni böyle sevende.

Etmedin tek bir kelam,
Vermedin bana selam,
O gün okundu selâm,
Seni böyle sevende.

Bir çiçek yok ki derem,
Derip de sana verem,
Derdinden oldum verem,
Seni böyle sevende.

Bahçede bir gül bitti,
Dalında bülbül öttü,
Şâir şehri terk etti,
Seni böyle sevende.

Adını hep anarım,
Yokluğuna yanarım,

Hem nasıl günâhkârım,
Seni böyle sevende.

Yârim, yerin dolmadı;
Bir gün yüzüm gülmedi,
Kimse hâlîm bilmedi,
Seni böyle sevende.

Gençliğim yalan oldu,
Şu ömrüm talan oldu,
Şâir'e olan oldu,
Seni böyle sevende.

(Kayseri)

Kaan Yıldız

Seni Düşünüyorum

İstanbul bu gece o kadar soğuk ki!
Üşüyorum, inan ki üşüyorum.
Bilmiyorum, nedir içimdeki?
Uyku tutmadı, seni düşünüyorum.

Sildin beni gönül listenden, biliyorum.
Çocukluktu hayâlin, çocukluktu düşün,
Çocukluktu beni sevişin.
Mutlu olmanı diliyorum.
Bu gece kayboldu yıldızım,
Kızıl, dumânî göklerde.
Bu gece de;
Uyku tutmadı,
Seni düşünüyorum.

Nice şiirlere konu oldu gece,
İçindeki destansı aşklarla;
Mecnûn ile Leylâ, Kerem ile Aslı,
Ferhâd ile Şîrîn...
Ve ismini bilmediklerim.
Bizimki o kadar sıradan ki
Başkalarına göre.
Bir hiç gibi gecenin içinde.
Ama benim için!
İliklerime işlemiş gözlerin,
Rûhuma işlemişsin.
Benim unuttuğunu bile bile,
Ay bile görünmüyor bu gece.
Hava kapalı, dumânî...
İçimdeki tüm çelişkilerle,
Rûhumu titreten tüm duygularla,
Tüm şâirlerden özür dileyip
Bu şiiri yazıyorum.

Bu gece de uyku tutmadı,
Seni düşünüyorum.

(İstanbul 2003)

Kaan Yıldız

Senleyim

Mesafeler bizi ayırdı sanma!
Bil ki yokluğunda ben hep senleyim.
Belki yollarımız ayrıldı amma;
Sevgilim ben hâlâ aynı yerdeyim.

Senden başkasını sevemem gayrı,
Böyle bir sevdânın olur mu hayrı?
Seven olmaz imiş, yârinden ayrı;
Bil ki ben de senden ayrı değilim.
Bil ki yokluğunda ben hep senleyim.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Sevdiğim

Gelsin yine başlayalım, diyormuş;
Eski çamlar bardak oldu sevdiğim!
Yuva kurup kışlayalım, diyormuş;
Bizim yuva çardak oldu, sevdiğim.

Aşkı ile alev alev yanmışken!
Gönül çelen sözlerine kanmışken.
Ben onu bir vefalı yâr sanmışken.
Düşmanıma yardak oldu sevdiğim.

Şu canımdan onu ayrı saymazdım!
Gözlerine bakar bakar doymazdım;
Ben saçının tek teline kıymazdım;
Eoğluna gerdek oldu sevdiğim!

Ömrüm yedi, türlü türlü naz ile!
Dönüp gitti, bahar ile yaz ile;
Gelin oldu, davul, zurna, saz ile;
Sevdiğine bir bak, noldu sevdiğim?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Sevgili

Uzak zamanların birinden
Sesleniyorum Sana;
İnsan yine aynı insan,
Dünya yine aynı dünya...
Ama öncekilerden
Bir farkı var dünyanın;
Çünkü sen geldin.
Senden başkasına
Nasib olmayacak
Bir doğumla geldin.

İlkin bebek oldun Sen

Salkım salkım yıldızlar döküldü
Gökyüzünden üzerine.
Sonra diz çöktü önünde,
Cennetin Leylâ gözlü hurileri.
Diz çöktü, gayb âleminin
Âfet perîleri, cinleri...
Senin için secdeye kapandı
Kısra sarayının kadim burçları.
İstahrabat'ın görkemli nâri
Senin nûrunla söndü.
Semave deryaya,
Save çöle döndü.
Kâbe putları ser-nigun oldu
Bir çırpıda.
Medayin'de, Hire'de, Şâm'da
Seni anlamaya meclisler kuruldu.
Biz göremedik; ama duyduk Seni,
Öyle sevdik...

Sonra çocuk oldun Sen

Çevrendeki herkes tarafından
Sevilsen de;
Aslında kimsesizdin Sen.
Çocuksu bakışlarında
Hissedilirdi mahzunluğun.
Kaçıp kaçıp dağlara sığınişın
Ondandı.
Annenin sıcak kucağını,
Soğuk taşlarda aradın Sen.
Babanın şefkatli dokunuşunu,
Şuskun mağaralarda aradın Sen.
Öyle de olsa
Aslında yalnız değildin Sen.
Çıktığın yollarda
Üzerinde dolaşan bulutların vardı.
Seçilmiştin Sen.

Sonra aşk oldun Sen

Gözlerine nice şiirler yazdı,
Mekke'nin, Bağdat'ın,
Agra'nın meftun şâirleri.
Yüzüne bakıp bakıp
Parmaklarını doğrayanların
Yusuf'ta gördüğü
Biraz da Sendin!
Havva'nın Âdem'de,
Belkıs'ın Süleyman'da gördüğü
Biraz da Sendin!
Kays aslında Senin için
Mecnûn oldu.
Kerem'in yanışı senin içindi.
Ve Ferhâd'ın dağları delişi...
Biz de kimi sevdiyse
Aslında o Sendin!
Ayşe Sen, Fatma Sen, Zeynep Sen,
Ahmed Sen, Mehmed Sen,
Mahmud Sendin...
Sevmelerimiz Senin içindi.

Sonra gül oldun Sen

Seni özlediğimizde
Güllere sarılmamız ondandı.
Analar çocuklarına
Çokça güllü isimler verdi,
Senin hatırına.
Güldane, Gülçiçek, Gülperi, Gülnurlar
Hep Seni hatırlattı bize.
Ne Babil'in Asma Bahçeleri'nde
Ne İrem Bağların'da
Senin gibi bir gül daha yetişmedi.
Ne Çin nigarhanesinin nakkaşları
Ne Osmanlı'nın hattatları
Senin gibi bir gül daha çizemedi.
Geçtiğin yerlerde kokun duyuldu ilkin,
Dokunduğun taşların
Hatırı vardı gözümüzde,
Bastığın topraklara
Yüzümüzü, gözümüzü sürdük.
Biz Seni görmeden sevdik.

Sonra güneş oldun Sen

Karanlık ufuklara
Doğmak için seçildin.
Senin olduğun yerlerde
Çöller rahmetle aydınlandı.
Sensiz denizler bile
Kurudu geçti.

Geçtiğin yerlerde dağlar, taşlar,
Ağaçlar, kuşlar selam verirdi Sana.
Ceylanlar acıklı hikâyelerini
Anlatırlardı Sana.
Yılan bile hasretti Sana,
Bekledi on yıllarca
Bir mağara kovuğunda.

Sonra gözlerin Mekke'de,
Medine'de, Habeşistan'da gezindi
Ve dünyanın diğer noktalarında...
Bir bahçıvan gibi dikenleri
Güle çevirmeyi hayâlin.
Bu nedenle Roma'yı bile
Çalkalamıştı seçilişin.
Ama insanların çoğu
Anlamak istemediler Seni.
Şakk-ı Kamer bile
Yetmedi inanmalarına.
Mina şahitken yaptıklarına,
Onlar Seni yalanladılar.
Arkandan entrikalar çevirdiler,
Peşine adam taktılar.
O güvercinle örümcek de olmasa
Bir vefâlı yoktu yanınızda
Sadık dostunla Sana.
İnsanlar kast etme niyetindeyken
Hayvanlar sahip çıktı Sana,
Çünkü Sen âlemlere gönderildin;
Âlemler içindi gelişin.

En sonunda hasret oldun Sen

Gözyaşlarımız inci gibi
Döküldü yokluğunda.
Bülbülün intizarı güllerde kaldı,
Kamer dondu,
Şems yandıkça yandı...
Samiramis'in hıçkırık hıçkırık ağladığı
Hislerden çok daha hasretlisiydi
Yokluğunda duyduğunuz.
Şah Cihan'ın yüreğinden yükselen
Yangından çok daha ateşlisiydi
Sana yanışımız.
Pervâne misâliyi Sana aşkımız,
Ateş bile gelmedi gözümüze.

Sevgili

Bugün Senden on dört asır uzaktayız!
Arkandan yeniden zâlimlerin
Meskeni oldu dünya.

Zulüm dñnyanın her yanında,
Mazlumlar çaresiz,
Ümmet-i İslâm zorda.
Allah'a inancımız,
Şana sevdâmız da olmasa,
Ümidimizi kaybedeceğiz.
Ama çok şükür! Kaybetmedik hâlâ.
Bir muştı bekliyoruz uzaklardan,
Bir muştı bekliyoruz o diyarlardan...
Ümmet-i İslâm'ı diriltecek,
Ümmet-i İslâm'ın yüzünü güldürecek
Her şeye ağız!
Bir bilsen o muştuya,
Bir bilsen Sana,
Nasıl muhtacız! ..

(Ankara 2013-2014)

Kaan Yıldız

Sevmek

Sevmek bir bakıştır her şeyden önce;
Bir dokunuştur, bir hissedıştır.
Sonra düşünüdür, hasretlenmektir
En derinden...
Ama yine de sırtını dönmektir,
Varsa daha mutlu olma ihtimali
Sevdiğinin.
Yüreğine söz geçiremesen de,
Yâr için alıp başını kaçmaktır.
Sevmek, yârde Allah'a ulaşmaktır.
Beşerîden İlâhîye,
Cismanîden Rahmanîye,
Uzanmaktır.
Sevmek, Allah rızası için;
Sevmek, Allah uğruna;
Sevmek, Allah yolunda;
Yol almaktır...

(Ankara)

Kaan Yıldız

Sitem

Ey, yıllar geçse de hatırdan kalan;
Bugün bana düşman, ele yâr mısın?
Ey, eli ellerin elinde olan;
Bilmem, görse beni hatırlar mısın?

Bugünün aşkları cisimlerdedir,
Vefa denilen şey isimlerdedir,
Mutluluk o eski resimlerdedir,
Bilmem, görse beni hatırlar mısın?

Belki otuz beş, kırk, elli yaşında;
Bir cadde, bir sokak, köşe başında;
Belki bilinmez bir yerde, karşında;
Bilmem, görse beni hatırlar mısın?

Ömrümün bahârı döndü kışlara,
Ey sebep; gözümde akan yaşlara,
Sen orda dalıp da pembe düşlere,
Bilmem, görse beni hatırlar mısın?

Ettiğin olur mu bir gün yâdımı?
Yârım idin, kırdın; kol, kanadımı!
Bir mezar taşına yazdın adımı,
Bilmem, görse beni hatırlar mısın?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Sitem Hep Zenginden Sana

Alimlerdir fikredenin, ariflerdir zikredenin;
Sitem hep zenginden Sana, fakirlerdir Őükredenin...

Kaan Yıldız

Şehitlerimiz İçin

Dürüstlük şiarımızdır, doğruluğu yol eyledik;
Kendimizi Rabbimize istisnasız kul eyledik.

Ne zalime boyun eğdik, ne mazlumlardan el çektik.
Yaptık elden ne geldiyse, sonra tevekkül eyledik.

Zulmet ufukta doğarken küfür İslam'ı boğarken
Ümmete kurşun yağarken biz yetiştik gül eyledik.

Yetirdik yollarımızı, uzattık ellerimizi;
Açarak kollarımızı tutunacak dal eyledik.

Doğduk sonra yiğit olduk, vatan için şehit olduk;
Türkü olduk, ağıt olduk, gözyaşını sel eyledik.

Ana, baba, yardan geçtik; şehadet yolunu seçtik;
Zehiri kendimiz içtik; kalanlara bal eyledik.

Verirken hak savaşını, aldık çok düşman başını!
Ay-yıldız'ın kumaşını kanımızla al eyledik.

Bu haslet Allah'tan bize, ölüm asla gelmez göze,
Bakılır mı başka söze, O ol dedi ol eyledik.

Türk'üz Türklük şanimızdır, şehadet nişanimızdır,
Tek sevda vatanımızdır, gerisini hal eyledik.

Sonunda ederken veda, bu vatana canlar feda,
Ardımızdan hoş bir seda niyaz ettik, dil eyledik.

Kaan Yıldız

Şehlâ Bakışların

Şehlâ bakışların öldürür beni,
Çok ağlatır, bazen güldürür beni;
Daha gonca iken soldurur beni,
Bâğından bir çiçek deremediğim.

Kâkülün dökülür alın üstüne,
Zülûfün uzanır belin üstüne,
Savrulur saçların şalın üstüne,
Titrek ellerimi süremediğim.

Kokun gelir gülşen içre yel ile,
Bürünür ak gerdan siyah tül ile,
Nispettir endamın gonca gül ile,
Bir kerecik olsun saramadığım.

Nasıl etmeyeyim yâr hayâlini,
Bir ömür taşırım ben vebâlini.
Beyaz libas içre mâh cemâlini,
Şu dünya gözüyle göremediğim.

Saymakla tükenmez bendeki kayıp,
Düşman güler bana, dostlar der, ayıp;
Günde yüz bin defa ismini sayıp,
Hâlimi hayıra yoramadığım.

Külfettir âşığa canı, el bilmez;
Bülbül âh-u figân eder, gül bilmez;
Pervâne şem için yanar, yol bilmez;
Canımı yoluna veremediğim.

Ya Rab! beni her dem aşka gark eyle,
Yârdan gayrısını can-ıрак eyle,
Bir vuslat nasib et, bin firâk eyle;
Dünyada vaslına eremediğim.

(Ankara)

Kaan Yıldız

Şekerpınarı'nda Bir Kuru Dere

Şekerpınarı'nda bir kuru dere...
Uzanır bahtının çektiği yere.
Savrulan rüzgara sır vere vere,
Bir zamanlar coşkun selim var, diyor.
Dünyaya güvenme, ölüm var, diyor!

Bağlarında sümbül, gülü kurumuş.
Dağları alaca duman bürümüş.
Zamanın zulmeti almış, yürümüş.
Adı devran olan zalim var, diyor.
Viraneden beter halim var diyor.

Kapılar kapalı, ocaklar sönük.
Duvarlar yıkılmış, haraba dönük.
Surların üstünde baykuşlar konuk.
Yokluğa bir adım yolum var diyor.
Ölmüşüm bir avuç külüm var diyor.

Şimdi nerde köyün melek yüzleri.
Civan mert gençleri, peri kızları.
Hep hayalde kaldı; kışı, yazları...
Söylemeye ne söz, dilim var diyor.
O yerden hatıra tülüm var diyor.

Geçti gelmez geri mazide kaldı.
Gerçeğin yerini bir hayal aldı.
Gurbet elde Kaan hayale daldı.
Ne yare gidecek yolum var diyor.
Ne de tutunacak dalım var diyor.

...

Şekerpınarı'nda bir kuru dere...
Uzanır bahtının çektiği yere.
Savrulan rüzgara sır vere vere,
Bir zamanlar coşkun selim var, diyor.
Dünyaya güvenme, ölüm var, diyor!

Kaan Yıldız

Unutacaksın

Sarsa da sevdânın ateşi seni,
Gelse de simsiyah gözler aklına,
Yârın yâd ellere yâr gidişini,
Ölürsen belki unutacaksın.

Ve şehrini hani o hayâllerinin,
Düşlerine girip seni çağırın,
Rüzgârlı bir günde göğe saldığın,
Uçurtmanı götüren fırtınalarda,
Kaybolsan belki unutacaksın.

Simsiyah bir gece ve kalabalık,
Dolup boşalırken sokaklarına...
Köşede can vermiş bir insan leşi,
Başını dayamış sokak taşına;
Sen olsan, belki unutacaksın.

Ve yağmur hep yağmur gülümsediğin,
Güneşi kapatan bulutla gelen.
Ve yağmur hep yağmur karartan göğü,
Gözünün yaşını alıp götüren.
Yağmurla erisen unutacaksın.

(Sivas 2004)

Kaan Yıldız

Unutursun

Sevdiğim, unutmam, deme boşuna.
Unutursun, unutmamak elde mi?
Kim bilir, ne işler gelir başına?
Unutursun, unutmamak elde mi?

Yollarımız ayrı düştüğü anda,
Unutmaya meyil başlar insanda,
Ne kadar unutmam desen, dursan da;
Unutursun, unutmamak elde mi?

Gözün başka göze baktığı zaman,
Gönlün başka gönle aktığı zaman,
Eloğlu yüzüğü taktığı zaman;
Unutursun, unutmamak elde mi?

Bir zaman dalarsın aşkın meşkine,
Ahvâlin döndürür seni şaşkına,
Girer isen sen de harem köşküne,
Unutursun, unutmamak elde mi?

Zaman gelip görmez isen yüzümü,
Hatırda tutmazsın hiçbir sözümü,
Gözlerinden irak yaşlı gözümü,
Unutursun, unutmamak elde mi?

Gün gelir, hıfzında küllenir yâdım;
Silinir hayâlim, anılmaz adım.
Unutmaman olsa da son muradım,
Unutursun, unutmamak elde mi?

Takvimden yapraklar dökülür, gider;
Damarlarında kan çekilir, gider;
Nârin, ince belin bükülür, gider;
Unutursun, unutmamak elde mi?

Yıllar çabuk çabuk geçer aradan,
Ayırmaz olursun akı karadan,
Neyleyelim, böyle yazmış Yaradan;
Unutursun, unutmamak elde mi?

(Ankara)

Kaan Yıldız

Ya Gel Ya Git

Ya gel, gönl-ü ahzân'ımı rahmet-i pür-âb eyle;
Ya git, şu bağı yanığı ardınca türâb eyle.

Ya gel, bu dîvâne aşkın vuslatına uyansın;
Ya git, o Leyli endamı hayâl-ü serâb eyle.

Ya gel, ıslak gözlerime ser-i zülfün dökülsün;
Ya git, gözümde koy aşkı, âşığı bitâb eyle.

Ya gel, mâh-pâre yüzüne bakıp bakıp öleyim;
Ya git, aysız geceleri ağıyâra mehtâb eyle.

Ya gel, mamur eyle aşkın binasını, köşkünü;
Ya git, şehir-i İstanbul'u da yer yer harâb eyle.

Ya gel, Leyl-ü Mecnûn dahi vaslımızı kıskansın;
Ya git, onlar misli aşk-ı destan-ı kitâb eyle.

Ya gel, cümle kâinâtı her dem sürûra gark et;
Ya git, ömr-ü hazân'ımı dahi ıstırâb eyle.

Ya gel, iste ne istersen, sana canım vereyim;
Ya git, bir kıymet bilmeze sen canı hitâb eyle.

(Ankara)

Gönl-ü ahzân: Hüzünlerle dolu gönül
Rahmet-i pür-âb: Yağmurla doğaya gelen rahmet,, canlanma, şenlenme
Türâb: Toprak, ölüm
Divane: Aşkından delirmiş, mecnun
Vuslat: Kavuşma, Erişme
Hayal-ü serap: hayal ve serap
Ser-i zülûf: Zülfün(saçın) ucu
Bitâb: Bitkin, bitmiş
Mah-pare: Ay parçası
Mamur: Onarma, imar etme
Vasil: Ulaşma, kavuşma
Aşk-ı destan-ı kitâb: Aşk destanının kitabı
Şürûr: Sevinç
Ömr-ü hazân: Üzüntü ve mutsuzluk içindeki ömür
Hitâb: Sunmak

Kaan Yıldız

Yakariş

Ey, Rabbimiz! Yardım eyle, ümmet-i İslâm zordadır;
Âb-ı revân gibi tez geçti, devir-i Muhammed'in.

Dâr-ı hazen sancağıdır İslâm'ın sancağı bugün,
Dâru's-sürûr'a çevir, yok mu hatır-ı Muhammed'in?

Bezm-i ezel'den mi kaldı bize bu gam bu gözyaşı?
Dolsun gönl-ü ahzân'ımıza sürûr-u Muhammed'in.

Günâhkârız, hakkımız yok belki senden istemeye;
Yap bizi mahşer-i kübra'da umur-u Muhammed'in.

Dünya bir sukut-u hayâl âleminden ibaretmiş,
Olalım hayat-ı dünya'da onur-u Muhammed'in.

Nûr Ezân-ı Muhammedî yükselsin feleklerinden,
Kuşatsın âlem-i İslâm-ı o nûr-u Muhammed'in.

Zevk-u sefâ ister senden nefis, dünyada hiç verme!
Rûha dolsun rûz-ı hisâb'da huzur-u Muhammed'in.

İblislere kul köleyiz bugün edvâr-ı zemîn'de,
Nasib eyle, olalım bir kez esir-i Muhammed'in.

Sevdâlıyız, çâh-ı tamu'unda bizi yakmayıver;
Vardır gönlümüzde katre-i envâr-ı Muhammed'in.

Terk-i diyar etmeyub de kalsa idi başımızda;
Cümle mü'min elbet olurduk nefer-i Muhammed'in.

Elbet onda kusûr-u zerre arasa bulamaz, kim;
Varsa ümmetindir dilinde özür-ü Muhammed'in.

Ketm-i adem'den rahmet ver cevher-i ahzar'ımıza,
Rûh-efzâ olsun o rahmet-i yağmur-u Muhammed'in.

Livâü'lhamd etrafında topla mahşerinde bizi,
Kenz-i mahfî'dir en büyük şükür-ü Muhammed'in.

Sallallahu Aleyhi ve Sellem

(Ankara 2014)

Ab-ı revan: Akarsu

Dâr-ı hazen: Hüzün yurdu

Dâru's-sürûr: Sevinç yurdu

Bezm-i ezel: Tüm ruhların Allah'ın (cc)
toplantı.

Gönl-ü ahzân: Üzüntü ile dolu gönül

Mahşer-i kübra: Büyük mahşer

Sukut-u hayâl: Hayal kırıklığı

Rûz-ı hisâb: Hesap günü

Rab olduğuna ve birliğine şهادet ettiği

Edvâr-ı zemîn: Dünyanın devirleri, asırları
Çâh-ı tamu: Cehennem çukuru
Katre-i envâr: Nurların katresi
Kusûr-u zerre: Zerre kadar kusur
Ketm-i adem: Cevher-i Ahzar'ın çıktığı yer
Cevher-i ahzar: Allah'ın (cc) yarattığı ve her şeyin ondan vücut bulduğu cisim
Rûh-efzâ: Cana can katan
Livâü'l hamd: Mahşer aleminde Müslümanların gölgesinde toplanacağı Peygamber (sav) sancağı
Kenz-i mahfî: Allah (cc) Kendini bildirmek için insanları yarattığına dair kutsi bir hadis

Kaan Yıldız

Yalan imiş

Günler çabuk geçti, yıllar yol aldı;
İşte ömür geldi, yarıyı buldu.
Topraktan gelenler hep toprak oldu,
Toprak insanlara tek vatan imiş.

Kurudu, gönlümde akan dereler;
El oldu, aşkına yandığım dilber.
Eşim, dost, akrabam hani neredeler?
Toprağın üzeri bir virân imiş.

Kim geldi dünyaya, hani kim kaldı?
Kim mutlu yaşadı, kim murat aldı?
Ötesi toprağın bir metre altı,
Yolcular bekleyen meçhul hân imiş.

Söyle, ey Şâirim, gâfil insana!
Zaman gelip geçti, yaklaştık sona.
Bir gün bırakıp da o meçhul hâna,
Giden anlar, dünya bir yalan imiş.

(Sivas)

Kaan Yıldız

Yâr Değil

Eğer ehl-i vefâ ise mâşukun,
Dünya üzerine gelse zor değil.
Cefâ sillesini yiyen âşıkın,
Yüreğinde yangın olur, kor değil.

Ey sevgili bir kez yüzün görelî,
Âşkının sırrına erdim erelî,
Yâr hasretin ile ömür süreli;
Aktır saçlarıma düşen kar değil.

Beni görüp zülûf, gerdan açarsın.
Türlü türlü işve ile geçersin.
Ardın sıra misk-i amber saçarsın
Bu yaptığın namus değil, ar değil.

Bir kerecik vefâ göster ne olur!
Sana hasretimi gider ne olur!
Deme el görür de ne der, ne olur!
Ayandır sevdiğim seni, sır değil.

Gel cevretme bana, kölen olayım!
Vaslına ereyim âşkı bulayım.
Bir ömür boyunca senle kalayım.
Seni yarı yolda koyan er değil.

Âşk ehline yârdan vefa var deme.
Yâr elinden bir dem sefa kâr, deme.
Kaan, bu zalime sakın yâr, deme.
Sevdiğine cefâ veren yâr değil...

(Ankara)

Kaan Yıldız

Yâr Olmaz

Yâr ararsan eline el değmemişine bak,
Zülûflerin teline yel değmemişine bak,
Edebi- iffetine dil değmemişine bak...
Elin talan ettiği kızıdan sana yâr olmaz!

Er ararsan sözünün eri olanına bak,
Seccadede alınının teri olanına bak,
Talandan ve haramdan beri olanına bak...
Talan için yaşayan adamdan da er olmaz!

Kaan Yıldız

Yaşlı Amca

Evde kalır gelin kızar.
Çarşı-pazar insan azar.
İki yer var gidilecek:
Biri cami biri mezar!

Kaan Yıldız

Yokum Var

Gel güzelim, varım yok, diye benden yüz çekme!
Kıyma, bunca emeği, gel sen, etme târumar.
Ardınca gözyaşımı yokluk derdine dökme!
Her şey yok değil bende, varım yoksa yokum var.

Şu dünya meyhânesi kaç kez doldu, boşaldı.
Yokluğa dûçar oldu, mal mülküm var sananlar.
Senin gibi kaç sanem kaç yiğitten baş aldı!
Yokluk derdine yandı, benim gibi yananlar.

Yiğitliğin şanıdır, aşkı candan yeğ tutmak;
Ben de öylece tuttum, sensiz olmasın can, yâr!
Yanımda yoksun diye, var mı öyle unutmak?
Yokluğuyla yok oldu, Leylâ'nın ne Mecnûnlar!

Madem sonu yokluktur, yoktur ihtimal başka;
Şu cihânın tüm mülkü senin olsa ne yazar?
Gel sen etme, eyleme! Kıyma bu masum aşka;
Şu yokluk dünyasında aşktan gayrı var mı var?

Aşkının ateşine gönlüm yandı, tutuştu;
Bir zamanlar sanırdım, ben o yârda vefâ var.
Güvendiğim dağlara kar yağdı, boran düştü;
Vefâkâr sandığım yâr, şimdi oldu cefâkâr.

Zulmetmek yakışır mı, senin gibi saneme?
Melek yüzün altında oynuyor Şeytânlar...
Revâ mı, bunca cefâ benim gibi âdeme?
Unutma! Ey sevgili, senden büyük Allah var! ..

(Ankara)

Kaan Yıldız